

Legea și evanghelia cea veșnică

de Imad Awde

Publicat de:

Revelation 14:12

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

www.Revelation1412.org

*Dacă nu este specificat altfel,
toate versetele citate sunt din versiunea Cornilescu a Bibliei.
Toate formatările sunt adăugate pentru a sublinia idei din acele
versete.*

traducere și corectură: Melania Oncea

CUPRINS

<u>CAPITOLUL 1</u>: INTRODUCERE	6
<u>CAPITOLUL 2</u>: EVANGHELIA CEA VEȘNICĂ	8
<u>CAPITOLUL 3</u>: VALIDITATEA LEGII	12
<u>CAPITOLUL 4</u>: CELE PATRU SISTEME RELIGIOASE	15
<u>CAPITOLUL 5</u>: LEGĂMÂNTUL MOZAIC	23
<u>CAPITOLUL 6</u>: LEGEA ÎN NOUL LEGĂMÂNT	37
<u>INTRODUCERE LA EPISTOLA CĂTRE GALATENI</u>	38
<u>GALATENI 1 ȘI 2</u>	40
<u>GALATENI 3</u>	42
<u>GALATENI 4</u>	61
<u>GALATENI 5</u>	85
<u>CAPITOLUL 7</u>: CONCLUZIE	87

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE

Am intrat în sala de întâlnire în acea seară așteptându-mă la rezultatul obișnuit. El va pune aceleași întrebări, iar eu voi da răspunsurile standard. Dar de data aceasta a fost diferit. Deși el punea întrebările obișnuite, iar eu am dat răspunsurile standard, din ceva motiv, răspunsul meu n-a avut mult sens pentru mine.

Era în iunie 2012. Tocmai terminasem predica mea despre lege la un program de evanghelizare din Tennessee, Statele Unite, când un domn simpatic care se numea John, și-a ridicat mâna și a cerut o întrevedere privată cu mine. După o scurtă discuție, a cerut să organizăm un studiu biblic despre lege, iar noi am acceptat cu bucurie. În loc ca acesta să fie un studiu privat, întreaga adunare a decis să rămână și să asculte.

El a început prin a spune că cele zece porunci, în special Sabatul, nu se mai aplică oamenilor lui Dumnezeu de astăzi. Unul dintre versetele pe care le-a folosit pentru a-și dovedi punctul său de vedere a fost Galateni 3:24,25, unde spune că nu mai suntem *sub lege*. Desigur, nu era prima dată când am auzit această întrebare și astfel, i-am dat răspunsul obișnuit.

Am explicat că textul înseamnă că nu mai suntem sub *condamnarea* legii, pentru că l-am primit pe Hristos. Noi am fost iertați de păcatele noastre și astfel nu mai suntem condamnați. Dar încă ni se cere să ținem legea întocmai precum unui criminal iertat încă i se cere să respecte legea.

Explicația mea nu l-a convins. Nu era prima dată când am împărtășit această înțelegere unui păzitor al duminicii și a fost respinsă, dar de data aceasta era diferit. Din ceva motiv, am simțit că explicația pe care o dădeam textului nu era corectă.

În timp ce ieșeam din sală în acea seară, am împărtășit preocuparea aceasta a mea cu tovarășul meu de călătorie. Cuvintele mele au fost după cum urmează:

„Nu cred că explicația noastră dată textului este corectă! Dacă „*a fi sub lege*” înseamnă a fi ‘sub condamnarea legii’, cum ar trebui să înțelegem Galateni 4:4 care spune ‘*Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, **născut sub Lege***’? Spunem noi că Isus a fost născut condamnat de Lege? Mai mult, cum ar trebui să înțelegem atunci textul din Galateni 4:21 care spune: ‘*Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?*’ Spunem noi că creștinii din Galatia își doreau să fie condamnați de lege? Ce va nu se leagă!”

În acea seară am realizat că înțelegerea mea a acelui text nu era corectă, dar am știut, de asemenea, și că a folosi scrierile lui Pavel pentru a anula legea lui Dumnezeu nu era corect. Am știut că ceva nu era în regulă, dar nu am știut interpretarea corectă. În timp ce ieșeam din sală, am fost hotărât să studiez scrisoarea lui Pavel către galateni pentru a înțelege mai bine ce voia să zică apostolul.

Această carte conține înțelegerea mea revizuită a cărții Galateni și cum aceasta afectează *poziția* legii în relația mea cu Dumnezeu. Permiteți-mi să clarific încă de la început - nu cred că legea lui Dumnezeu (cele zece porunci) a fost abolită sau anulată. Nu cred nici că creștinii de azi sunt liberi să calce oricare dintre aceste legi. Dar ceea ce am ajuns să cred, subiect despre care voi vorbi mai pe larg în această carte, este faptul că poporul lui Dumnezeu nu este controlat de lege. Pentru mulți ani am trăit sub lege, crezând că trăiam sub har. Dar o înțelegere mai clară a scrisorii către biserica din Galatia m-a eliberat în interior într-un mod în care îmi este greu să-l explic.

Mi-a întărit relația mea cu Hristos și mi-a dovedit că jugul lui Hristos este într-adevăr ușor. Acest lucru nu a fost obținut prin anularea legii lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, prin a-mi muta atenția de la lege la Hristos.

Sper din toată inima și mă rog ca această carte să fie o binecuvântare pentru tine, drag cititor.

CAPITOLUL 2

EVANGHELIA CEA VEȘNICĂ

Când Isus s-a întors în cer după învierea Sa, El și-a lăsat ucenicii cu marea însărcinare: „*propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*” (Marcu 16:15). Din nefericire, de-a lungul secolelor, s-a dezvoltat o mare neînțelegere privitoare la conținutul evangheliei și mulți au predicat „*o altă evanghelie*” (Galateni 1:6) care nu poate salva sau aduce pacea despre care a vorbit Isus (Ioan 14:27).

Această evanghelie falsă are multe fețe, dar inevitabil, în centrul ei este o falsă speranță a salvării. Fie că această evanghelie se manifestă în termeni legalişti sau în termeni liberali, dacă Hristos nu este în centrul ei și dacă aceasta nu schimbă inima și viața celui care o crede, nu merită să o ai sau să o împărtășești altora.

Deci care este „*evanghelia*” care trebuie propovăduită la orice făptură?

Dintre toate textele din Biblie, după părerea mea, textul următor rezumă evanghelia în șapte cuvinte:

Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Galateni 3:8

Desigur, ceea ce Pavel a vrut să spună prin a cita Geneza 12:3 este că în sămânța lui Avraam (sau în Hristos) vor fi binecuvântate toate neamurile. Acest lucru devine evident pe măsură ce Pavel își continuă argumentul său în special în versetul 16 din Galateni 3. (Pentru un studiu aprofundat, vă rog să consultați cartea cu titlul „Sămânța și evanghelia cea veșnică unde vorbesc pe larg despre această înțelegere.)

Evanghelia cea veșnică care trebuie predicată oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod (Apocalipsa 14:6, Marcu 16:15) este vestea cea bună că în Hristos, în Sămânța promisă, totul este binecuvântat. Fiecare binecuvântare spirituală se găsește într-o singură persoană, Isus Hristos, cel neprihănit. Primindu-l pe Hristos, omul primește tot ceea ce are cerul de oferit (Romani 8:32, Ioan 1:12).

Odată, oamenii care îl urmau pe Isus i-au o întrebare: „*Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?*” (Ioan 6:28) Aceeași întrebare este pusă și azi de mulți creștini, „Ce trebuie să facem ca să fim salvați? Ce vrea Dumnezeu să facem? Ce cere El de la mine?”

Oamenii dau diverse răspunsuri. Unii îl îndrumă pe cel care își pune aceste întrebări spre lege; alții îl îndrumă spre o anumită biserică; pe când alții îl îndrumă spre tradiții omenești.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor acestor evanghelii false, răspunsul lui Isus străpunge întreaga eroare. „*Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta : să credeți în Acela pe care L-a trimis El.*” (Ioan 6:29). A îndeplini voia lui Dumnezeu în viața ta înseamnă a crede în Fiul Lui, în care suntem compleți (Coloseni 2:10 KJV)

Dacă este înțeleasă corect, evanghelia este promisiunea vieții și a salvării pentru toți cei care îl acceptă pe Fiul Său. (Ioan 6:40) Cuvintele lui Isus din versetul următor nu pot fi înțelese greșit: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică.*” (Ioan 6:47). Dumnezeu a promis să salveze omul și să-i dea viața veșnică dacă el se găsește în Hristos.

Astfel de cuvinte aduc bucurie de nespus și pace credinciosului care citește. Și totuși dragostea lui Dumnezeu strălucește și mai mult când această promisiune este comparată cu felul în care au fost creați Adam și Eva.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El l-a făcut să fie una cu Sine Însuși. Biblia ne spune că Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26, 27); nu se referă numai la imaginea fizică, ci și la cea spirituală. El a fost făcut pur, drept și neprihănit (Eclesiastul 7:29). El a fost îmbrăcat și încununat cu glorie și onoare (Psalmi 8:5). Lui i-a fost data stăpânire peste tot ce este pe pământ (Geneza 1:28). Lui i-au fost dată de asemenea o minte cu o asemenea putere

și abilitate să penetreze creația cu așa acuratețe încât a putut descrie fiecare creatură exact așa cum ar fi descris-o Dumnezeu (Geneza 2:18-20).

Gândește-te! Ce a trebuit să facă Adam pentru a câștiga viața veșnică, neprihănirea și stăpânirea asupra lumii? Nimic! El a fost creat deja ca posesor al neprihănilor și a vieții veșnice. El nu a făcut nimic pentru a le câștiga. El a fost creat neprihănit înainte ca orice lege să îi fie rostită și chiar înainte ca el să cunoască or să asculte orice lege. Prin aceasta putem vedea că Adam a fost creat cu o neprihănire care este fără lege.

Aceasta ne duce la întrebarea: pe ce bază i-a dat Dumnezeu toate aceste binecuvântări lui Adam? Răspunsul se găsește în următoarele versete:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. (Coloseni 1:16,17)

Observați cum spune „toate lucrurile au fost făcute ... pentru El” și „toate lucrurile se țin prin El”. Aceasta scoate în evidență faptul că Isus este Cel prin care și pentru care a fost creat totul; ne mai spune și că toate creaturile se țin și își găsesc existența, susținerea, viața și binecuvântările în El.

Observați ce mai citim despre El:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. (Ioan 1:1-4)

Cuvântul - Isus - era cu Dumnezeu de la început, înainte ca creațiunea să aibă loc. În acest context ne este spus că „în El era viața și viața era lumina oamenilor”. Cu alte cuvinte, viața veșnică (Ioan 1:1-3), se afla în Cuvânt, în Hristos, înainte de căderea omului în păcat, chiar de la început.

Toate ființele create își primesc viața primindu-L pe Acela în care este viața. Scripturile Îl numesc „*autorul vieții*” (Fapte 3:15, margine KJV)

Cu alte cuvinte, principiul prin care a avut loc creația este acela că în Cuvânt și-au găsit viața și au fost binecuvântate toate lucrurile create. Dacă pur și

simplu înlocuim „Cuvântul” cu „Hristos”, vom avea următorul principiu: *În Hristos toată creația este binecuvântată.*

Cu această înțelegere, dacă comparăm evanghelia prin care omul trebuie să fie salvat cu relatarea creațiunii despre cum omul a primit viața și neprihănire, vom afla că sunt identice:

- Promisiunea sub care a fost creat omul este: *În Hristos toată creația este binecuvântată*
- Promisiunea sub care omul va fi recreat sau salvat este: *În Hristos toate națiunile vor fi binecuvântate.* (Adaptat după Galateni 3:8. Vezi și Efeseni 4:24.)

Cu această înțelegere putem înțelege mai bine de ce evanghelia este numită „*evanghelia cea veșnică*” (Apocalipsa 14:6). Este veșnică pentru că a existat atât cât a existat și Dumnezeu. Tot ceea ce Dumnezeu a făcut a fost sub promisiunea că viața și neprihănirea se pot găsi în Fiul Său.

Astfel, noul legământ, care nu este altul decât evanghelia la care ne-am uitat, este o declarație că nimic nu va schimba „*scopul veșnic*” al lui Dumnezeu pentru om (Efeseni 3:11). Este o declarație că deși omul s-a despărțit de Dumnezeu prin păcat și a pierdut binecuvântările pe care le-a avut în Hristos, promisiunea lui Dumnezeu pentru el nu s-a schimbat.

Promisiunea lui Dumnezeu este aceeași astăzi precum a fost de la începutul existenței omului; *acela care-L are pe Hristos, are viața.* Aceeași promisiune dată liber lui Adam la creațiune este încă valabilă și astăzi și dată liber păcătoșilor care cred.

Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică. (1 Ioan 5:11-13)

CAPITOLUL 3

VALIDITATEA LEGII

Prin citirea și înțelegerea frumuseții și simplității evangheliei, unii au ajuns la concluzia că, devreme ce mântuirea și viața veșnică sunt bazate numai pe primirea lui Hristos și pe credința în El, atunci legea, care descoperea standardul lui Dumnezeu, nu mai este validă printre creștini. Unele versete au fost citate pentru a arăta că, creștini fiind, nu ni se mai cere să ținem legea, și, astfel, legea a fost eliminată.

Dacă ați citit introducerea acestei cărți, ați realizat că am fost provocat de unul dintre aceste versete și că aceasta m-a condus într-un studiu mai profund al scrisorii către biserica din Galatia. Vom examina acel verset ceva mai târziu în această carte, dar, pentru acum, vreau să folosesc acest capitol pentru a stabili din Cuvântul lui Dumnezeu dacă legea a fost eliminată sau nu. Este important să înțelegem că acest capitol nu explorează relația noastră cu legea; explorează numai validitatea legii în creștinism. Vom explora mai târziu relația noastră cu legea.

Pentru ca scopul acestui capitol să nu fie înțeles greșit, permiteți-mi să repet cuvintele lui Pavel după cum se găsesc în Efeseni 2:8,9. Mântuirea este numai prin har prin credință. Nu este prin fapte. Nicio ascultare de vreo lege nu poate să împărtășească perfecțiunea vieții (Evrei 7:19, Galateni 3:21). Primit har mântuitor de la Dumnezeu prin credință când îl acceptăm pe Isus ca mântuitor și Domn personal.

Cu toate acestea, dacă citim chiar următorul verset (Efeseni 2:10), vom descoperi că acest har mântuitor rezultă mereu în conformarea la voia Lui Dumnezeu după cum este exprimată în Legea Lui. Pavel a scris că Hristos a

murit pentru ca „*neprihănirea legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului*” (Romani 8:4 KJV). Dacă roada vieții noastre reînnoite este în dezacord cu Legea lui Dumnezeu, nu putem pretinde că neprihănirea ei este îndeplinită în noi.

Legalismul nu este ascultare de legea lui Dumnezeu; mai degrabă este încercarea de a asculta de legea Lui fără a primi mai întâi viața și neprihănirea lui Hristos. Este încercarea de a fi ascultător față de lege de dragul legii, mai degrabă decât pentru că Hristos împărtășește cu noi o nouă natură. Atunci când cineva îl primește pe Hristos, acela primește „*putere*” (Ioan 1:12) să devină și să trăiască ca un copil al lui Dumnezeu. Dacă duhul/viața lui Hristos este în tine (Galateni 4:6, 2 Corinteni 4:10,11), nu poți decât să manifesti roadele duhului (1 Ioan 3:9,10, Romani 6:6,7). Dacă ai o neprihănire care locuiește în interior, nu poți decât să manifesti acea neprihănire.

Pavel a fost foarte clar în scrierile lui în care spune că legea lui Dumnezeu, în special Cele Zece porunci nu au fost abolite sau anulate prin crucea lui Hristos. Aici sunt câteva versete care enunță exact acest lucru:

deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți prin credință pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur. Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea. Romani 3:30, 31

Credința nu a fost dată pentru a aboli legea. Dimpotrivă, prin credință noi întărim legea și îndeplinim cerințele și neprihănirea ei în viețile noastre (Romani 8:4). Observați ce a mai spus Pavel: „*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!”*” (Romani 7:7).

Legea este standardul scris al neprihănirii (deși nu mijlocul de a obține această neprihănire) pentru că ea indică spre păcatul nostru. Pavel a văzut legea ca fiind *sfântă, dreaptă, bună și spirituală* (Romani 7:12,14). Nu există nicio sugestie că el a respins legea pentru că ea a fost bătută în cuie pe cruce. Defapt, el a spus „*Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 7:19)

Iacov, fratele lui Isus, este de acord cu Pavel prin faptul că învață că neascultarea față de oricare dintre Cele Zece porunci este echivalentă cu a le călca pe toate. El a spus: „*Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o*

singură poruncă se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești” a zis și: „Să nu ucizi.” Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei” (Iacov 2:10-12).

Pe măsură ce veți citi, veți vedea că Iacov consideră legea lui Dumnezeu ca fiind o lege a libertății, nu o povară. Aceasta este exact ceea ce a scris apostolul Ioan: *„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele”* (1 Ioan 5:3). Iubirea față de Dumnezeu va rezulta în *„fapte bune”* (Efeseni 2:10). Se va manifesta în ascultare de voia Lui. Isus a spus *„Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile mele”* (Ioan 14:15). Ceea ce a vrut El să spună este acest simplu fapt: iubirea ta pentru Mine te va conduce în mod natural spre a trăi o viață în armonie cu poruncile Mele. Mai târziu Isus a rostit o binecuvântare asupra acelor care îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu: *„Ferice de cei ce îndeplinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” Apocalipsa 22:14*

Este mai degrabă evident că nici Isus nici apostolii Lui nu au intenționat să anuleze legea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește în mod clar despre acest lucru. Cu toate acestea, bazându-ne pe acest adevăr, unii au concluzionat că de vreme ce legea este încă tot atât de validă precum era înainte de cruce, creștinii trebuie să se raporteze la ea în același mod în care s-au raportat la ea evreii de dinainte de cruce.

Este acest lucru adevărat? Răspunsul nostru pentru această întrebare interesantă ne va conduce prin restul acestei cărți.

CAPITOLUL 4

CELE PATRU SISTEME RELIGIOASE

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat prin studiul meu recent al relației creștinului cu legea este despre diferitele sisteme religioase (n.t. administrații) sub care Dumnezeu a relaționat cu poporul Său. Numai când am recunoscut această diferență am fost capabil să înțeleg în mod corect locul legii în creștinism.

Cuvântul „sistem religios” (n.t. în română: isprăvnicie) este menționat în Biblie de patru ori (1 Corinteni 9:17, Efeseni 1:10, Efeseni 3:2, Coloseni 1:25). Vine din cuvântul grecesc οἰκονομία (oikonomia) care înseamnă:

- Administrarea unei gospodării sau a treburilor casnice:
- în mod specific, administrarea, supervizarea proprietății altcuiva
- biroul unui administrator sau supraveghetor, al unui ispravnic
- administrație, isprăvnicie

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a folosit diferite administrații/sisteme religioase pentru a governa, administra și pentru a relaționa cu poporul Său. Dumnezeul nostru nu se schimbă, dar modul în care El relaționează cu umanitatea care este schimbătoare variază de la un sistem religios la altul. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu salvează oamenii în moduri diferite, nu!

Mântuirea a fost mereu și va fi mereu prin har, prin credință. (Efeseni 2:8, Habacuc 2:4)

Cu toate acestea, deși metoda de mântuire a fost aceeași, conținutul credinței și manifestarea ei exterioară s-a schimbat de la o perioadă la alta. Cu fiecare sistem religios revelația lui Dumnezeu referitoare la scopurile Sale a progresat sau s-a schimbat în funcție de condiția poporului Său.

De exemplu, a fost un timp când a te căsători cu sora ta de sânge a fost legal în ochii lui Dumnezeu. O astfel de concluzie poate fi susținută prin punerea următoarei întrebări: „Cu cine s-a căsătorit Cain atunci când familia sa era singura familie de oameni de pe pământ?” Este destul de evident că s-a căsătorit cu propria lui soră. Și Avraam s-a căsătorit cu cea care îi era soră pe jumătate. (Geneza 20:12)

Când Dumnezeu a instituit legământul mozaic, El a dat instrucțiuni specifice cu privire la faptul că unui bărbat nu îi este permis să descopere goliciunea surorii lui sau a celei care îi este soră pe jumătate. (Leviticul 18:9). Deci, a fost căsătoria lui Cain și cea a lui Avram un păcat în ochii lui Dumnezeu? Absolut nu. Cain și Avraam trăiau într-un sistem religios anterior sub care astfel de interziceri nu erau aplicabile. Înțelegerea sistemelor religioase sau a administrațiilor clarifică multe confuzii care pot fi create atunci când ratăm acest punct.

Un alt exemplu este pedeapsa capitală pentru crimă. Atunci când Cain și-a ucis fratele, Dumnezeu nu a cerut moartea lui; mai degrabă El a pus asupra lui un blestem și l-a trimis de la fața Lui (Geneza 4:10-12). Mai mult, Dumnezeu a pus un semn pe Cain ca niciun om să nu îl omoare (Geneza 4:13-16). Cu toate acestea, după potop, reacția lui Dumnezeu față de crimă s-a schimbat prin proclamarea faptului că: „*Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om*” (Geneza 9:6). Aceasta poate fi înțeleasă ca fiind consecința pe care criminalul o va suporta în final. Cu toate acestea, în legământul său dispensația mozaică, legea lui Dumnezeu a pretins moartea criminalului (Exodul 21:12).

Este destul de evident faptul că Dumnezeu și-a administrat casa în mod diferit sub diferitele sisteme religioase. El a relaționat cu poporul Său la nivelul la care aceștia se aflau și le-a vorbit și s-a purtat cu ei într-o manieră pe care ei o puteau înțelege.

Biblia ne prezintă cel puțin patru sisteme religioase diferite în care Dumnezeu își administrează casa în moduri diferite:

1. Perioada patriarhală: se întinde de la creațiune până la Sinai
2. Perioada mozaică: se întinde de la Sinai până la cruce
3. Perioada creștină: se întinde de la cruce până la cea de-a doua venire a lui Isus
4. Perioada cerească: se întinde de la cea de-a doua venire înainte

Despre prima și despre cea de-a patra perioadă nu avem o revelație foarte extinsă. Scripturile se concentrează mai mult pe perioada mozaică și pe cea creștină. Cu toate acestea, a fost revelat suficient pentru a arăta diferențele dintre aceste perioade.

De exemplu, în timpul perioadei patriarhale, nu exista un sanctuar și nu existau Scripturi în formă scrisă. Primul născut era considerat preotul familiei care oferea jertfe pe altarul familiei care era construit acolo unde locuiau ei.

Cu toate acestea, acest lucru s-a schimbat atunci când a început cea de-a doua administrație sau cel de-al doilea sistem religios. Pe muntele Sinai, Dumnezeu a dat instrucțiuni pentru construirea unui sanctuar. El i-a spus lui Moise să scrie legea într-o carte și, mai târziu, Moise a scris primele cinci cărți ale lui Moise (Pentateuhul). Dumnezeu a înlocuit preoția primului născut cu preoția levitică și altarul familiei cu altarul construit în curtea sanctuarului. Cu această schimbare, a început o nouă religie. Încă era același Dumnezeu, aceeași modalitate de mântuire (prin har, prin credință), dar conținutul credinței și modul în care aceasta era manifestată în exterior s-a schimbat.

Dumnezeu a introdus instrucțiuni care nu au existat mai înainte precum:

- ritualuri de curățire ceremonială sau purificare după atingerea unui mort, după naștere, menstruație, scurgeri de sânge și mucegai în case.
- Judecăți precum pedeapsa cu moartea pentru:
 - adulter (Leviticul 20:10-12)
 - crimă (Exodul 21:12)
 - bestialitate (și animalul și omul mor) (Leviticul 20:15,16)
 - lovirea părinților (Exodul 21:15)
 - închinarea la idoli (Exodul 22:20, Leviticul 20:1-5, Deuteronomul 17:2-7)
 - blasfemie (Leviticul 24:14-16,23)
 - călcarea Sabatului (Exodul 31:14, Numeri 15:32-36)

- blestemarea părinților (Exodul 21:17, Leviticul 20:9)

- Legi despre incest sau căsătorie între rudeni apropiate (Leviticul 18:8-18)
- Șapte sărbători sau timpuri specifice pentru închinare (Leviticul 23)
- În trei dintre cele șapte sărbători toți bărbații evrei trebuiau să călătorească la Ierusalim pentru a se închina lui Dumnezeu (Exodul 23:15-17)
- Modul în care preotul și marele preot trebuiau să fie îmbrăcați
- Și multe alte instrucțiuni necesare

După citirea acestei liste, unii s-ar putea să obiecteze prin a spune că Avraam, care a trăit înainte de sistemul religios mozaic, a ținut legile, poruncile și orânduirile lui Dumnezeu. Aceasta, desigur, este sprijinit prin versete precum:

„pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.” Geneza 26:5

Versetul de mai sus este folosit pentru a sprijini credința că pe muntele Sinai nu a fost introdus nimic nou, că toate legile, poruncile și orânduirile care au fost date pe muntele Sinai au existat de dinainte și au fost păzite de către cei credincioși.

La această concluzie se ajunge prin a trece cu vederea faptul că Geneza a fost compilată și scrisă de Moise în timpul sistemului religios mozaic. A fost scrisă pentru evrei, de către evrei, cu o mentalitate și un mod de scriere evreiești. Acesta este motivul pentru care textul conține cele mai multe cuvinte evreiești care se referă la legi sau porunci divine.

Lucrul pe care ar trebui să îl înțelegem din acest text este că Avraam a fost ascultător de Dumnezeu. El a fost credincios în toată revelația lui Dumnezeu și în toate cerințele, fie că ele au venit direct de la Dumnezeu, fie că le-a primit de la generații anterioare. El a ascultat în tot ceea ce i-a fost revelat.

Avraam nu ar fi putut să asculte ceea ce nu știa. De exemplu, în timpul administrației mozaice, al sistemului religios mozaic, Dumnezeu a dat următoarea orânduire:

„Să nu descoperi goliciunea surorii tale, fata tatălui tău sau fata mamei tale, născută în casă sau afară din casă.” Leviticul 18:9

Dacă toate orânduirile revelate pe muntele Sinai au existat din zilele lui Avraam, și el, după cum spune Biblia, „ *a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele*” atunci concluzia logică este să crezi că Avraam ar fi ascultat această orânduire. Cu toate acestea, adevărul este că Avraam nu a știut despre aceste orânduirii pentru că el s-a căsătorit cu cea care îi era soră pe jumătate, fiica tatălui său (Geneza 20:12). Fie această orânduire nu a fost revelată înainte de muntele Sinai, fie Avraam nu a ascultat orânduirile. Eu cred că prima opțiune este cea corectă.

Un alt exemplu este cel al „circumciziei”. După cum cititorul s-ar putea să știe, circumcizia este una dintre orânduirile care se află în legământul mozaic care datează din zilele lui Avraam (Geneza 17:10). Da, această orânduire a existat înainte de muntele Sinai, dar adevărul este că aceasta nu a existat înainte de zilele lui Avraam. Astfel, cineva nu poate să creadă că orânduirile, poruncile și legile au existat dintotdeauna.

O altă lege care ar putea fi citată aici este cea menționată mai devreme referitoare la călătoriile evreilor de parte bărbătească la Ierusalim pentru a i se închina lui Dumnezeu în trei dintre cele șapte sărbători (Exodul 23:15-17). Aceasta, desigur nu este posibil să fi existat înainte de Muntele Sinai pentru că templul de la Ierusalim nu exista.

Defapt, în măsura în care ne descoperă Biblia, toate legile referitoare la sărbători nu au existat înainte de ieșirea din Egipt. Nu există nicio dovadă biblică că Avraam sau oricare dintre cei dinaintea lui, au ținut vreo sărbătoare dintre cele șapte menționate în Leviticul 23. Sărbătorile au fost introduse în timpul administrației mozaice ca un mijloc de a învăța despre evanghelie și despre lucrarea lui Mesia. Un an evreiesc, care conținea cele șapte sărbători, a fost o miniatură sau un plan machetă a mântuirii care a început la cruce și va culmina cu 1000 de ani în ceruri.

Motivul pentru care Biblia spune că Avraam a ținut orânduirile, legile și poruncile este numai pentru a scoate în evidență faptul că Avraam a fost ascultător de Dumnezeu în toate detaliile pe care El i le-a dat în acel sistem religios, după cum se va aștepta mai târziu și de la evrei să fie ascultători în toate detaliile pe care El li le va da în sistemul lor religios. De aceea a fost spus

acest lucru despre Avraam pentru a-l face un exemplu pentru generațiile ulterioare. Această afirmație nu a fost scrisă cu intenția de a fi luată în mod prea literal. Acesta este stilul evreiesc de a scrie și, mai târziu, iudeii au adoptat același stil. De exemplu, vorbind despre *zilele din urmă* (Mica 4:1) ne este spus:

ci fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit. Mica 4:4

Profetul Zaharia a folosit un limbaj similar:

În ziua aceea', zice Domnul oștirilor, 'vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin.'" Zaharia 3:10

Acesta era modul prin care un evreu putea exprima cea mai mare pace, siguranță și bucurie în folosirea proprietăților sale; când oamenii n-au nevoie să stea în sate și orașe fortificate și să se închidă în casele lor, ci pot să stea jos în grădinile, câmpurile și viile lor și pot să se bucure de fructul lor (1 Regi 4:25). Astfel, atunci când vor să exprime pacea, siguranța și bucuria zilei din urmă, profeții, care erau evrei, foloseau stilul de scriere evreu la care cititorii lor evrei se puteau raporta.

Ideea este că pe Sinai, a început o nouă religie: religia iudaică. Această religie sau mod de închinare lui Dumnezeu a înlocuit modul de închinare patriarhal. Preoția levitică a înlocuit preoția patriarhală. Altarul levitic de la sanctuar a înlocuit altarul familiei de acasă. A te închina folosind modelul de închinare patriarhal nu mai era acceptabil în fața lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, acest nou mod de închinare, nu urma să dureze pentru totdeauna. Pe Calvar, a început o nouă religie: religia creștină. Sanctuarul pământesc a fost înlocuit cu cel ceresc. Preoția levitică a fost înlocuită cu serviciul ceresc după chipul lui Melchisedec a lui Hristos. Altarul levitic a fost înlocuit cu Mielul lui Dumnezeu.

Multe dintre instrucțiunile introduse pe Sinai nu mai trebuiau îndeplinite în mod literal. Astfel de instrucțiuni au fost:

- Ritualurile ceremoniale de curățire și purificare după atingerea unui mort, după naștere, menstruație, scurgeri de sânge, mucegai în case și pe haine.
- Judecățile (uciderea cu pietre a persoanei prinse în adulter... etc).
- Călătoriile evreilor la Ierusalim de trei ori pe an (Ioan 4:21-24).
- Și multe alte instrucțiuni

La Calvar, a început cea de-a treia administrație, cel de-al treilea sistem religios care va dura până la cea de-a doua venire a lui Isus. La cruce a fost începutul religiei creștine în același mod în care Sinai a fost începutul religiei iudaice. Fiecare dintre aceste religii a înlocuit sistemul anterior ei și fiecare a fost o îmbunătățire mai mare a sistemului anterior.

Greșeala pe care o fac unii dintre creștini este că permit ca formele religiei anterioare să domine religia lor din prezent. Apostolul Pavel a vorbit cu putere împotriva acestei greșeli în scrisoarea sa către Galateni. (Această scrisoare va fi examinată mai târziu în această carte.)

Unii au căzut într-o extremă prin a spune că creștinii nu trebuie să aibă nimic în comun cu religia iudaică. Dar aceasta nu înseamnă a împărți Cuvântul lui Dumnezeu în mod drept. Unele dintre formele pe care le practică creștinii sunt perpetuate din Eden la Eden. Numai pentru că aceste forme religioase au existat în prima și cea de-a doua administrație, aceasta nu înseamnă creștinii nu trebuie să le practice. Sabatul, de exemplu, a existat chiar de la început, înainte de a fi nevoie de vreun preot sau de vreun sistem religios. A existat de dinainte de păcat (Geneza 2:2,3). A insista că creștinii nu trebuie să aibă nimic de-a face cu iudaismul sau patriarhatul nu este nici logic nici biblic.

Cu toate acestea, unii creștini au căzut în extrema cealaltă prin a se ține de formele religiei iudaice care au fost date pe muntele Sinai și care erau menite să fie păstrate în mod literal numai în timpul celei de-a doua administrații. Unele dintre aceste forme sunt purtarea de ciucuri (Numeri 15:38), creșterea bărbilor (Leviticul 19:27) și așa mai departe.

Întorcându-ne la ideea noastră principală, dispensația creștină a înlocuit dispensația mozaică, care, la rândul ei, a înlocuit dispensația patriarhală. Cu toate acestea, nici religia creștină nu va dura pentru veșnicie. Într-o zi, când Isus se va întoarce și ne va lua și ne va duce în noua noastră casă, acolo nu va fi nevoie de vreun preot. Existența preoției este strâns legată de păcat

deoarece preotul este necesar pentru a se ocupa de problema păcatului. Dar în ceruri nu va mai fi păcat, astfel nu va mai fi nevoie de o preoție. De aceea ne este spus că Hristos va veni ca rege, nu ca preot (Apocalipsa 19:16).

O altă diferență este cea legată de credință. Religia creștină este o religie a credinței. Tot ce ține de ea se bazează pe credință. Prin credință credem că Dumnezeu există, că El a creat toate lucrurile prin cuvântul Său, că Hristos a murit și a înviat, că păcatele noastre sunt iertate atunci când le mărturisim... etc. Credința este centrul religiei noastre creștine. Ea este mâna care prinde realitatea la care sperăm. Cu toate acestea, Biblia ne spune că *„acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”* (1 Corinteni 13:12).

De ce am avea nevoie de credință în ceruri? Să credem în Dumnezeu? Să credem că Isus a înviat din morți sau că vom fi iertați și salvați? Sau că Hristos se va întoarce și că ne va lua într-un loc mai bun?

Credința *„este substanța lucrurilor la care sperăm, dovada lucrurilor care nu se văd”* (Evrei 11:1 - KJV). Pavel ne mai spune *„Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde, pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui?”* (Romani 8:24).

De ce am avea nevoie de speranță sau credință să credem în realitatea în care vom trăi? Eu nu cred că vom mai avea nevoie de credință în același mod în care creștinii de azi au nevoie de ea. Deci acest lucru care joacă un rol major în creștinism nu va mai fi necesar în același mod în care a fost necesar în timpul dispensației creștine.

Este mai degrabă evident că Dumnezeu s-a raportat diferit la poporul Său în diferite perioade. Fiecare administrație a fost cea mai bună pentru timpul ei, în timpul căreia au servit fiecare scopului lor. Dar atunci când Dumnezeu a văzut nevoia de o schimbare, El a introdus un nou sistem de închinare care a început o nouă cultură și o nouă religie. Pe măsură ce continuăm studiul nostru pe parcursul acestei cărți, este foarte important să reținem lucrurile pe care le-am descoperit în acest capitol. Există un timp și un loc pentru fiecare lucru și dacă nu cunoaștem timpul fiecărui lucru, nu vom înțelege în mod corect locul acelui lucru.

CAPITOLUL 5

LEGĂMÂNTUL MOZAIC

De la intrarea păcatului în lume, Dumnezeu s-a revelat pe Sine Însuși umanității, în persoană, de două ori. Prima dată a fost la Sinai, iar a doua oară a fost la Calvar. Ambele revelații sunt distincte și diferite una de cealaltă. Pe Sinai, Dumnezeu s-a revelat pe Sine prin legi, pe când pe Calvar, s-a revelat pe Sine printr-o Persoană, Isus Hristos, Fiul Său. Ambele manifestări au revelat evanghelia în cel mai bun mod potrivit aceluși timp.

Un studiu atent a legilor revelate pe muntele Sinai descoperă multe aspecte frumoase și bogate ale evangheliei. Una dintre intențiile pe care Dumnezeu le-a avut atunci când a dat aceste legi a fost să reveleze evanghelia și astfel să își conducă poporul într-o experiență religioasă mai profundă. Cu toate acestea, mulți dintre cei de astăzi văd legea revelată pe Sinai și legământul stabilit cu poporul din acel timp ca un lucru rău. Unii se întreabă dacă legea a dus vreodată la o experiență religioasă mai adâncă și mai bogată!

Pentru a răspunde în mod onest acestei întrebări cineva ar trebui să citească Scripturile făcând abstracție de revelația și înțelegerea pe care o avem astăzi. Noi trebuie să privim legea în modul în care poporul lui Dumnezeu de dinainte de Calvar au privit-o. De exemplu, priviți felul în care a văzut legea regele David:

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiriile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea,

decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.” Psalmii 19:7-11

Este evident că David a crezut că legea este o cale care conduce la pocăință și astfel la reînviore. Un alt exemplu care poate fi citat se găsește în 2 Cronici 34 unde preotul Hilchia a găsit cartea legii Domnului. Istoria ne spune că într-un final cartea a ajuns la regele Iosia și atunci când i-a fost citită el și-a rupt hainele și, mai târziu, a citit-o întregului popor, ceea ce a dus la o mare reformă.

Din această istorie putem vedea cum citirea Legii a dus la o mare reformă. Astfel, este important să înțelegem că în timpul Vechiului Legământ legea nu a fost un lucru rău, dimpotrivă, atunci când a fost folosită corect, a adus o reformă. Legea era totul pentru poporul lui Dumnezeu din acel timp. Ea i-a învățat moralitate, igienă, dreptate, har și multe altele. Da, în Vechiul Legământ, harul a fost revelat prin legi. Desigur nu a fost revelat sau manifestat în Vechiul Legământ la fel de clar cum este revelat sub Noul Legământ (2 Timotei 1:9,10), dar cu toate acestea Dumnezeu și-a descoperit harul Său israeliților prin legi.

Păcătosul de sub legământul mozaic a primit iertare și împăcare prin legea ceremonială (Leviticul 4:27-31, Iov 1:5; 2 Cronici 30; 2 Cronici 17). Aceste ritualuri care au fost instituite de Dumnezeu au avut ca scop să îi învețe pe oameni despre harul și iertarea lui Dumnezeu, în timp ce azi noi învățăm despre har și primim iertare și împăcare printr-o persoană, Isus Hristos, cel neprihănit, antitipul către care toate aceste tipuri (simboluri) au indicat.

Desigur, ritualurile în ele însele nu puteau oferi iertare sau împăcare. Acestea au venit prin credința în Cel pe care aceste sacrificii îl simbolizau. Cu toate acestea, aceste legi au fost cel mai bun mod prin care Dumnezeu s-a putut revela pe Sine, evanghelia Lui și harul Lui umanității din acel timp.

Astăzi, prin credința în aceeași Persoană spre care indicau aceste sacrificii, noi primim iertare (1 Ioan 1:9). Nu mai este nevoie să mergem la Ierusalim, să oferim jertfe sau să căutăm preoția levitică pentru a obține iertare, tot ceea ce avem nevoie este să îl căutăm pe Isus prin rugăciune. Putem intra într-o relație salvatoare cu Dumnezeu numai prin *credința* în Hristos (Romani 10:9, Efeseni 2:9, Filipeni 3:9, Ioan 6:29, etc.)

Dar aceasta nu era valabil pentru cei care trăiau sub legământul mozaic. Legile ceremoniale și ritualurile erau mijlocul prin care poporul lui Dumnezeu putea intra într-o relație salvatoare cu El. Da, mântuirea a fost și va fi mereu la fel - prin credință- dar conținutul credinței și manifestarea ei exterioară s-a schimbat de la perioadă la perioadă.

Sub legământul mozaic legea (atât cea morală cât și cea ceremonială) a fost necesară pentru a instrui poporul și a-l călăuzi în planul de mântuire. Luați în considerare următoarele aspecte:

1. Cele zece porunci le arătau oamenilor păcatul lor și astfel nevoia de un Mântuitor.
2. Circumcizia ilustra circumcizia inimii.
3. Jertfele ilustrau moartea lui Hristos.
4. Sanctuarul și preoția levitică au ilustrat lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc.
5. Sărbătorile anuale au ilustrat planul de mântuire.

În timp ce aceste ceremonii și legi nu puteau oferi mântuire, iertare în ele însele, ele au servit ca un instrument de a-i ajuta pe oameni să experimenteze evanghelia și harul lui Dumnezeu. În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a folosit legea ca un pedagog sau un administrator care să-i instruiască pe oameni și să-i conducă la o relație salvatoare cu El. În absența unei alte căi, legea era calea spre Dumnezeu; a fost modul prin care un israelit a putut experimenta planul de mântuire.

Dar nu tot așa este cu noi cei care suntem sub administrația creștină sau sub sistemul religios creștin. Aceasta a fost ideea principală a lui Pavel în scrisoarea către Galateni. Iudeii au insistat ca neamurile convertite să intre-n planul de mântuire în același mod în care au intrat iudeii sub dispensația mozaică și anume că „*dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise*” și nu „*păzesc Legea lui Moise.*” atunci „*nu pot fi mântuiți.*” (Fapte 15:1,5). Cu toate acestea, Pavel a obiectat împotriva acestui mod de gândire în mod emfatic și clar.

Datorită neînțelegerii unor elemente importante despre Vechiul Legământ, iudeii din vremea lui Pavel și unii dintre creștinii de astăzi, au continuat să se raporteze la Dumnezeu în același mod în care oamenii s-au raportat la El sub Vechiul Legământ. Validitatea legii a fost stabilită în capitolul 3, dar înseamnă

aceasta că creștinii trebuie să se raporteze la ea în același mod în care iudeii s-au raportat la ea înainte de cruce?

Pentru a răspunde acestei întrebări, avem nevoie să înțelegem mai întâi unele aspecte despre Vechiul Legământ și despre lege cum ar fi:

- Care erau condițiile Vechiului Legământ?
- Care a fost rolul legii în Vechiul Legământ?
- Când a început și când s-a încheiat Vechiul Legământ?

Să începem prin a examina prima întrebare:

CARE ERAU CONDIȚIILE VECHIULUI LEGĂMÂNT?

‘Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.

*Acum, **dacă** veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu;*

Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.’”

Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul.

Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Exodul 19:4-8

Vechiul Legământ se găsește în aceste versete unde vedem înțelegerea care a avut loc între Dumnezeu și Israel. Condiția pentru a primi binecuvântările era „**dacă** veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu”. După cum este evident din cuvintele folosite în text, acest Legământ s-a bazat pe realizările umane și pe fapte bune. Pentru a primi binecuvântările promise, cineva trebuia să „asculte și să păzească”. Așa că termenii și condițiile Vechiului Legământ erau „ascultă și vei trăi”.

Acest lucru devine mai evident când luăm în considerare următoarele versete:

*Să păziți legile și poruncile Mele: omul **care le va împlini** va trăi prin ele. Eu sunt Domnul! Leviticul 18:5*

*Acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru **ca să trăiți** și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul Dumnezeuul părinților voștri. Deuteronomul 4:1*

*Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi, **ca să trăiți**, să vă înmulțiți și să intrați în stăpânirea țării pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri. Deuteronomul 8:1*

(vedeți și Ezechiel 18:21, 20:11, etc.)

Ascultarea față de lege și aderarea la Legământ a fost o condiție a binecuvântărilor. O citire de suprafață a Deuteronom capitolul 28 ne arată că ascultarea preceda binecuvântările și neascultarea aducea un blestem.

'Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le va face!' Și tot poporul să răspundă: 'Amin!' Deuteronomul 27:26

Dumnezeu le-a dat legile Sale și le-a zis: fă și vei trăi. Da, Dumnezeu le-a zis „dacă le vei păzi, vei câștiga viața, sau vei trăi prin ele”. Mântuire prin fapte? Da, așa sună! Condițiile Vechiului Legământ după cum revelate în Scriptură sunt esența salvării sau a neprihăririi prin fapte! Cineva nu poate să citească aceste versete de mai sus fără a ajunge la o astfel de concluzie.

Cu toate acestea, am stabilit deja că salvarea este disponibilă numai prin credință (Efeseni 2:8,9). Nimeni nu ar putea fi salvat prin fapte! Pavel ne spune:

Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. Galateni 2:16

Aceasta pare destul de neobișnuit. Dacă faptele nu salvează pe nimeni, de ce ar face Dumnezeu un legământ prin fapte cu poporul Său? Pentru a justifica această discrepanță unii au concluzionat că nu Dumnezeu a făcut acest legământ cu poporul; mai degrabă El doar a acceptat cuvântul lor și un legământ al faptelor. Până la urmă, de ce i-ar scoate Dumnezeu din robie (din Egipt) numai pentru a-i pune sub un sistem al robiei și al faptelor care nu putea să-i mântuiască?

Dar acest lucru nu poate fi adevărat pentru simplul fapt că scripturile sunt foarte clare cu privire la această problemă. Observați ce spune Biblia despre acest legământ:

*Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas. El Și-a vestit **legământul Său**, pe care **v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci**, și le-a scris pe două table de piatră.*

Deuteronomul 4:12,13

În primul rând, Moise numește Vechiul Legământ „*legământul Său*” sau „legământul lui Dumnezeu”. Și apoi el ne spune care era acest legământ; el spune „*Cele Zece Porunci*”. Cu alte cuvinte, legământul în care Dumnezeu v-a dat Cele Zece Porunci și în care v-a poruncit să le păziți este Vechiul Legământ; este legământul Domnului, nu legământul omului. A fost un legământ al legilor și al regulilor și Cele Zece Porunci erau centrul acestuia. Dumnezeu a fost Cel care l-a făcut.

De asemenea, observați ce a spus Moise: „**(n.t. eng El) v-a poruncit să le păziți**”. Dumnezeu a poruncit israeliților să păzească Cele Zece porunci, nu invers. Dumnezeu a fost Acela care le-a spus „fă și vei trăi” sau „păzește și vei trăi”. Aceasta este exact ceea ce am văzut mai devreme în alte versete. Tot ceea ce au făcut oamenii a fost să fie de acord cu ceea ce a spus Domnul. (Exodul 19:5-8).

Observați ce mai citim în același capitol:

*Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul **pe care (n.t.: eng El) l-a încheiat cu voi** Domnul Dumnezeul vostru și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care te-a oprit Domnul Dumnezeul tău s-o faci.*

Deuteronomul 4:23

Din nou, vedem foarte clar ca Domnul Dumnezeul lor a fost cel care a făcut Legământ cu poporul. Nu a fost ideea poporului nici nu a fost poporul acela care a inițiat acest Legământ. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a făcut acest legământ cu poporul dintr-un motiv specific. Observați ce mai citim;

Domnul Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici. Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului

Deuteronom 5:2-4

Din nou, Dumnezeu a fost acela care a făcut legământul cu toți aceia care erau acolo când Moise le-a vorbit (vezi și Evrei 8:9). Biblia leagă în mod specific acest legământ cu Cele Zece Porunci și chiar îl definește ca fiind Cele Zece Porunci în versetul pe care l-am văzut mai devreme. Deci, din punct de vedere biblic, nu există niciun dubiu că Dumnezeu a fost Acela care a făcut acest legământ. El a fost Acela care l-a inițiat și care l-a încheiat cu poporul. Dumnezeu a așezat legea înainte lor și a spus „Uite aici este, dacă vreți viața, ascultați și veți trăi”.

Întrebarea revelatoare este: *de ce a inițiat Dumnezeu un astfel de legământ?* De ce a făcut Dumnezeu un legământ al faptelor care nu putea salva?

Dacă vă amintiți Dumnezeu tocmai își scosese poporul din Egipt, din sclavie și din robie. Este important să înțelegem că poporul lui Dumnezeu din timpul acela a crescut în Egipt, într-un loc unde ei erau sclavi, unde viața unui evreu nu avea nicio valoare. Acești oameni nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și nici păcătoșenia și răutatea propriilor lor inimi.

Ei au fost născuți în robie și au crezut că odată ce își vor fi câștigat libertatea lor de sub robia egipteană, odată ce ei vor fi fost liberi fizic și pe dinafară, că ei vor fi liberi de orice formă de robie. Ei au văzut că soluția la problema lor exterioară este în Dumnezeu și în robul Său Moise și astfel ei l-au urmat. Dar ei au eșuat în a-și recunoaște problema pe care o aveau în interiorul lor (n.t. în inimă).

Vedem acest sentiment ieșind la suprafață în ceea ce a spus Core, purtătorul de cuvânt al prinților lui Israel, atunci când el și alți 250 de prinți au venit să protesteze în fața lui Moise:

Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron și le-au zis: „Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” Numeri 16:3

Ei credeau că problema lor era numai una exterioară - robia egipteană. Odată ce această robie exterioară era de domeniul trecutului, ei au crezut despre ei înșiși că sunt sfinți și capabili să stea în fața lui Dumnezeu fără un mediator, Moise. Dar în realitate problema lor era mult mai adâncă și mai mare decât robia egipteană. O minte și o inima firești, o inima egoistă era sursa vieții lor. Acea era problema lor reală.

Observați ce a spus Dumnezeu ca răspuns la promisiunea lor impulsivă „*tot ce-ți va spune Domnul Dumnezeul nostru, și noi vom asculta și vom face.*”:

O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!
Deuteronomul 5:29

În exterior, ei au arătat dorința de a-L servi pe Dumnezeu, de a păzi poruncile Lui, dar inimile lor erau departe de El. Ei nu au înțeles adevărata condiție a inimii omenești, pe care a exprimat-o în mod adecvat Ieremia mai târziu spunând: „*Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?*” (Ieremia 17:9). Deci cum avea să îi aducă Dumnezeu la lumină? Cum urma să le arate El sau să îi convingă că ei aveau nevoie de o inimă nouă sau o viață nouă? Ochii lor erau fixați pe faptele și pe realizările lor, dar ochii lui Dumnezeu erau ațintiți pe inimile lor. Ei se uitau la exterior, dar Dumnezeu se uita la interior. Mai mult, Dumnezeu a vrut ca ei să își schimbe modul în care ei trăiau. El dorea ca ei să I se închine Lui și nu idolilor; să nu fure, să nu ucidă; să trăiască o viață ordonată într-o comunitate ordonată. Până la urmă, aceștia sunt poporul Său și numele Său urma să fie cunoscut prin ei în toată lumea.

Pentru a le arăta problema lor interioară și pentru a-i conduce într-o viață și o comunitate mai bună, Dumnezeu a inițiat un legământ al faptelor și al legilor. Este ca și cum Dumnezeu ar fi spus următoarele: „*Dacă voi credeți că voi sunteți buni și sfinți, dacă voi credeți că nu aveți nicio problemă și că voi mă puteți mulțumi, atunci aici este legea Mea, păziți-o. Dacă o veți păzi, veți trăi.*”

Astfel, condițiile Vechiului Legământ au fost „ascultă și vei trăi” și motivele din spatele acestuia erau pentru a-i conduce într-o conștientizare de sine mai adâncă și astfel la o viață mai bună. Mai mult, legea a fost folosită ca un

instrument sau ca un mediu de a realiza scopul lui Dumnezeu în viețile oamenilor. Aceasta ne conduce la cea de-a doua întrebare:

CARE A FOST ROLUL LEGII ÎN VECHIUL LEGĂMÂNT?

Dumnezeu a avut de-a face cu cel puțin trei aspecte:

1. Să îi convingă pe oameni de păcat și astfel de nevoia unui Mântuitor.
2. Să îi conducă și să îi ghideze pe oameni într-o relație mai bună cu El și cu aproapele lor.
3. Să îi învețe pe oameni evanghelia și lucrurile spirituale care urmau să se întâmple.

Să examinăm aceste trei motive mai în detaliu:

1. Să îi convingă pe oameni de păcat și astfel de nevoia unui Mântuitor.

Legea a fost instrumentul perfect pentru a îndeplini acest lucru. Dumnezeu își făcea cunoscut caracterul Său în legi și oamenii au fost apoi capabili să contrasteze propriul lor caracter cu cel al lui Dumnezeu, ceea ce i-a convins de păcat. Mai mult, incapacitatea lor de a ține legea de unii singuri i-a condus într-o condiție disperată în care ei au înțeles nevoia lor de un Mântuitor.

Aceasta a fost întotdeauna și acesta va fi întotdeauna rolul legii, să condamne și să ucidă pe călcătorul ei. Pavel ne spune că legea a venit „*pentru ca să se înmulțească greșeala*” (Romani 5:20) și „*pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos*” (Romani 7:13). Legea a servit ca un instrument pentru identificarea păcatului „*prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului*” (Romani 3:20) și pentru a-l aduce pe acesta la viață (Romani 7:8)

2. Să îi conducă și să îi ghideze pe oameni într-o relație mai bună cu El și cu aproapele lor.

Mai devreme am văzut cum israeliții tocmai ce fuseseră eliberați din sclavie din Egipt acolo unde viețile lor nu aveau nicio valoare. Puteți avea o idee despre cum erau ei tratați prin citirea Exodului capitolul 1. Biblia spune că egiptenii „le-au făcut viața amară” (Exodul 1:14). Mai mult, Faraon le-a spus moașelor să omoare bebelușii de parte bărbătească și așa mai departe.

Ca rezultat al unei astfel de creșteri, femeile erau și mai fără valoare. Bărbații își tratau greșit soțiile și astfel Dumnezeu a avut de-a face cu urmările tuturor acestor lucruri. După ieșirea lor din Egipt ei erau sub conducerea și ghidarea lui Dumnezeu, iar El nu și-a dorit astfel de comportamente în tabăra Lui. El a trebuit să le oprească și să constrângă inima firească cumva. Astfel, El a instituit o poruncă prin care dacă un bărbat își ura soția, el nu trebuia să o bată sau să o trateze rău ci mai degrabă să divorțeze de ea și să o trimită acasă la părinții ei (Deuteronomul 24:3).

Datorită împietririi inimii lor, Dumnezeu a permis poporului Său să divorțeze, dar nu a fost așa de la început (Matei 19:8). Deși dată de Dumnezeu, această lege nu a exprimat în mod perfect inima și voința lui Dumnezeu. De la începutul creației, voia lui Dumnezeu pentru oamenii căsătoriți a fost ca ei să rămână împreună, dar Dumnezeu a trebuit să se coboare la nivelul la care era poporul Său atunci. Ei nu erau într-o condiție în care să primească promisiuni ca Avraam, tatăl lor; ei aveau nevoie să primească reguli și legi care să îi controleze în același mod în care noi folosim reguli și legi pentru a ne controla copiii.

Dumnezeu i-a pus sub administrarea legii (2 Corinteni 3:7) în sensul că ei erau controlați și guvernați de legi și de reguli. Legea le spunea ce să facă și ce să nu facă. Ea le spunea cum să își trateze copiii, soțiile și părinții; ea le spunea cum să se raporteze la Dumnezeu și cum să se închine; ea le spunea ce aveau voie ei să facă și ce nu în ziua de Sabat și așa mai departe. Dumnezeu a folosit legea ca un „pedagog” (n.t. eng) sau ghid care să îi conducă spre o viață mai bună.

Poporul din acel timp și de sub acea administrație făceau ceea ce făceau pentru că legea spunea așa. Comportamentul lor era controlat sau guvernat de legi și reguli externe. Calea legii a fost cel mai bun mod prin care ei puteau

ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu și să Îi cunoască inima. Pentru ei, pentru a ști ceea ce Dumnezeu dorea ca ei să facă ei trebuiau să se uite la lege. Dacă legea spunea „fă!”, atunci ei făceau acel lucru. Legea a servit ca un tutore, ca guvernator pentru a governa viețile și moralitatea lor. Nu numai că le spunea ce să facă, dar le spunea și cum să se raporteze la persoana care era neascultătoare. De exemplu, dacă o persoană lucra în Sanat, aceasta trebuia omorâtă cu pietre, dacă un bărbat și o femeie erau prinși în adulter, amândoi trebuiau omorâți cu pietre (Leviticul 20:10, Deuteronomul 22:22).

Desigur, aceste legi nu au manifestat în mod perfect inima lui Dumnezeu. Prin Isus Dumnezeu și-a descoperit inima Sa față de păcătos (Ioan 8:7-11). Dumnezeu își dorea mai mult milă decât jertfe (Osea 6:6). Cu toate acestea, El a trebuit să instaureze aceste legi și reguli pentru a governa sau controla carnalitatea oamenilor care tocmai ieșiseră din sclavie și din robie.

Datorită condiției inimii lor, calea legii a fost cel mai bun mod prin care Dumnezeu putea să guverneze viața și moralitatea poporului Său și să îi conducă într-o relație mai bună cu El Însuși și cu aproapele lor.

3. Să îi învețe pe oameni evanghelia și lucrurile spirituale care urmau să se întâmple.

Dumnezeu a vrut ca ei să învețe despre realitățile cerești care nu erau manifestate încă. El a vrut să le descopere mai mult despre misiunii Seminței promise. Singura speranță a umanității se găsește în Mesia care urma să vină și o mare porțiune din Vechiul Legământ a fost desemnat să ilustreze lecții și adevăruri despre Mesia. Legea a fost „o umbră a lucrurilor viitoare” (Evrei 10:1). Ea a indicat spre Hristos și a ilustrat mare parte din lucrarea Sa.

Așa că prin simboluri și ceremonii, jertfe și ritualuri evanghelia a fost predicată evreilor de sub Vechiul Legământ (Evrei 4:2), deși unele ale ei nu au fost descoperite până la venirea, moartea și învierea lui Hristos (Romani 16:25,26).

Aceste legi, ritualuri, ceremonii și jertfe erau o umbră a unei realități mai mari care urmau să se împlinescă în Hristos. Până urma să aibă loc manifestarea realității tot ceea ce putea cineva să facă era să se uite la umbra și să urmeze umbra. Dar atunci când realitatea a fost descoperită în mod clar și manifestată, de ce ar mai trebui cineva să continue să se uite și să urmeze umbra?

Aceste simboluri și umbre a variat de la structuri, mobilă, persoane, culor, evenimente și așa mai departe. Unele dintre simboluri și umbre au fost:

- Sanctuarul pământesc indica spre Sanctuarul ceresc
- Chivotul Legământului indica spre tronul lui Dumnezeu
- Marele preot pământesc indica spre Marele preot ceresc
- Hainele Marelui preot pământesc indicau spre multe realități cerești
- Jertfa pentru păcat și mielul de Paște indicau spre moartea lui Hristos
- Data în care avea loc Paștele (ziua 14) indicau spre timpul morții lui Hristos
- Sărbătoarea celor dintâi roade indica spre învierea lui Hristos
- Timpul în care avea loc sărbătoare celor dintâi roade (a treia zi după Paște) indicau spre timpul învierii lui Hristos
- Sărbătoarea azimilor indicau spre libertate sau spre victoria asupra păcatului
- Ziua ispășirii indica spre ziua exactă când Isus va intra în Sfânta Sfintelor
- Culoarea albastră indica spre și reprezenta Legea

Ideea este că Dumnezeu a vrut să-l învețe pe poporul Său unele lucruri care erau esențiale pentru evanghelie. El a făcut acest lucru prin a le da legi, ritualuri și ceremonii pe care ei trebuiau să le păzească prin credința în ceea ce urma să vină. Practicarea acestor legi și ritualuri a oferit o cale prin care israeliții să intre într-o relație cu Dumnezeu și i-a învățat despre iertare și har. I-a ajutat să înțeleagă evanghelia.

Pentru israelitul care trăia sub Vechiul Legământ aceste legi trebuiau respectate în mod literal pentru a aparține de poporul Israel și pentru a fi considerat un copil al lui Dumnezeu. Circumcizia, de exemplu, a fost o cerință pentru a face parte din Israel. Postul și amărârea sufletului au fost necesare în Ziua Ispășirii. Dacă cineva nu îndeplinea în mod literal aceste legi urma să fie „*exclus din poporul lui*” (Leviticul 16:31, 23:29,30).

Ideea este că dacă cineva dorea să fie salvat sub Vechiul Legământ, el trebuia să adereze și să țină aceste legi pe lângă a avea credință în Mesia care avea să vină. Era harul lui Dumnezeu prin credință care salva oamenii

sub Vechiul Legământ, dar aceasta trebuia acompaniat de aceste ceremonii și ritualuri exterioare.

Aceste legi au fost impuse asupra oamenilor până la cruce unde ele s-au întâlnit cu anti tipul lor. De la acel moment încoace, aceste legi au luat semnificații spirituale și aplicarea lor literală a devenit nenesesară.

În concluzie, legea a fost folosită de Dumnezeu pentru:

1. A-l convinge pe păcătos de păcat.
2. Să îi învețe pe israeliți evanghelia.
3. Să ofere un punct de intrare în mântuire.
4. Să guverneze morala și viețile israeliților.

CÂND A ÎNCEPUT ȘI CÂND S-A SFÂRȘIT VECHIUL LEGĂMÂNT?

Când discutăm acest punct, este important să facem diferența între Vechiul Legământ ca mod de gândire și durata lui.

Mentalitatea Vechiului Legământ este una prin care omul relaționează cu Dumnezeu prin fapte. Această mentalitate poate fi găsită cu așa de mult timp în urmă încât e prezentă în istoria lui Cain și a lui Abel unde Cain a vrut să ofere lui Dumnezeu fructe de pe câmpul său, sau propriile lui „fapte” . Contrastați mentalitatea lui Cain cu cea a lui Abel care a oferit lui Dumnezeu un miel, simbolizând credința lui în faptul că Dumnezeu va purta de grija pentru sacrificiu. Ambele mentalități au existat de la cădere și există încă și astăzi.

Cu toate acestea, nu despre acest aspect discutăm aici. Noi ne uităm la Vechiul Legământ ca fiind unul inițiat de Dumnezeu pentru un motiv specific. Potrivit Bibliei, acest legământ a avut un punct de pornire și unul de final. El a început pe Muntele Sinai (Ieremia 31:32, Evrei 8:9) și s-a încheiat la cruce. Biblia spune că:

- Când Noul Legământ a fost ratificat, Vechiul Legământ a încetat să mai existe (Evrei 8:13)
- Noul Legământ a fost ratificat când sângele lui Isus a fost vărsat la cruce. (Matei 26:28, 1 Corinteni 11:25)

- Legea a fost adăugată până la venirea lui Hristos (Galateni 3:19, 4:4)

Mai mult, Biblia ne spune că Vechiul Legământ „avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare” (Evrei 9:1). Aceasta înseamnă că validitatea acestor porunci și sanctuarul pământesc servesc ca dovadă pentru validitatea Vechiului Legământ. Și opusul este adevărat. Când aceste porunci și sanctuarul pământesc își pierd semnificația în ochii lui Dumnezeu, aceasta servește ca dovadă că Vechiul Legământ a ajuns la final.

Mai mult decât atât, ne este spus că modul de intrare în sanctuarul ceresc nu a fost descoperit încă atâta vreme cât sanctuarul pământesc încă funcționa (Evrei 9:8). Aceasta devine important pe măsură ce căutăm să identificăm timpul în care Vechiul Legământ s-a încheiat în lumina faptului că atunci când Hristos a murit pe cruce, perdeaua care separa Locul Sfânt de Sfânta Sfintelor în sanctuarul pământesc a fost ruptă de sus în jos (Matei 27:51) simbolizând sfârșitul său și al serviciilor sale în ceea ce Îl privea pe Dumnezeu.

Aceasta ne spune că Vechiul Legământ s-a sfârșit cu moartea lui Hristos pe cruce. Astfel rolul legii așa cum era cunoscut în Vechiul Legământ trebuia să fi fost schimbat de asemenea începând de la Calvar încoace. Cineva nu mai poate continua să se raporteze la Dumnezeu de această parte a crucii în același mod în care oamenii s-au raportat la El înainte de cruce. Pavel ne spune că administrarea legii „s-a încheiat” (n.t. rom ce era trecător) - 2 Corinteni 3:7-11.

Dacă administrarea legii așa cum este cunoscută în Vechiul Legământ s-a încheiat la cruce, cineva trebuie să se întrebe: care este rolul legii astăzi și cum trebuie noi să ne raportăm la ea?

CAPITOLUL 6

LEGEA ÎN NOUL LEGĂMÂNT

Am stabilit patru roluri ale legii în Vechiul Legământ:

1. Convinge păcătosul de păcate
2. Îi învață pe israeliți evanghelia
3. Oferă un punct de intrare în mântuire
4. Guvernează moralitatea și viețile israeliților

Am văzut de asemenea că primul rol este încă valid și astăzi deoarece legea e încă un instrument spre a-l convinge și a-l condamna pe păcătos așa cum arată Pavel în scrisoarea sa către romani. (Romani 3:20, 7:7). Desigur, trebuie să luăm în considerare însemnătatea spirituală de amploare a legii după cum a explicat-o Isus în predica Sa de pe munte (Matei 5).

Cel de-al doilea rol al legii ca instrument de învățare este de asemenea valid în Noul Testament, dar nu în același mod și nici în aceeași măsură. Creștinii pot învăța multe lecții minunate din legi, porunci și orânduiri care vor îmbogăți umblarea spirituală a acestora. În mod specific, un studiu al sanctuarului și al serviciilor sale va descoperi perspective adânci, numeroase și frumoase asupra planului de mântuire. Cu toate acestea, pentru noi care trăim de cealaltă parte a crucii, avem istoria lui Isus după cum este înregistrată în cele patru Evanghelii și celelalte cărți ale Noului Testament care ne dau o înțelegere mult mai adâncă a planului de mântuire decât ceea ce a fost descoperit prin lege israeliților de dinaintea timpului lui Hristos.

Deci da, legea încă poate servi ca o modalitate de a învăța despre evanghelie, dar numai într-un mod limitat. Ceea ce avem noi în Hristos și prin Hristos întrece orice ar putea învăța cineva din lege.

Pe de altă parte, cel de-al treilea și cel de-al patrulea rol al legii ca punct de intrare în planul de mântuire și ca guvernator peste oameni a încetat la cruce. Acesta este punctul principal al lui Pavel în scrisoarea sa către Galateni. Iudeii din vremea lui Pavel au insistat că creștinii trebuie să intre în planul de mântuire în același mod în care israeliții au făcut-o înainte de cruce. Ei au făcut acest lucru prin a învăța că dacă un om nu este tăiat împrejur și nu ține legea lui Moise el nu poate fi salvat (Fapte 15:1). Ei i-au convins de asemenea pe creștinii galateni să își dorească să fie sub guvernarea sau administrația legii (Galateni 4:21) și astfel să îi târască înapoi sub Vechiul Legământ.

Desigur, Pavel a obiectat puternic contra acestei învățături. El a afirmat în mod clar că legea nu a putut da viața niciodată (Galateni 3:21) și că toți cei care caută să câștige mântuirea prin fapte sunt sub un blestem (Galateni 3:10). Argumentul lui Pavel din scrisoarea către galateni nu numai că vorbește despre iudeii din vremea lui, dar și desființează abordarea legalistă pe care creștinii s-ar putea să o aibă astăzi față de evanghelie.

Din acest punct înainte, vom examina scrisoarea către galateni concentrându-ne pe capitolele trei și patru în care Pavel își prezintă cel mai puternic argument împotriva unor astfel de învățături false.

INTRODUCERE LA EPISTOLA CĂTRE GALATENI

Pentru a aprecia și pentru a înțelege mai bine conținutul acestei scrisori, haideți să răspundem la următoarele întrebări:

1. De ce a fost scrisă această scrisoare?
2. Care era problema în Galatia?
3. Ce învățau învățătorii cei falși?
4. Ce încerca Pavel să corecteze?

Dacă răspundem corect la aceste întrebări, vom înțelege scrisoarea mai bine. Așadar aici sunt răspunsurile:

1. DE CE A FOST SCRISĂ ACEASTĂ SCRISOARE?

Pentru că biserica se depărta de evanghelia pe care le-a predicat-o Pavel (Galateni 1:6)

2. CARE ERA PROBLEMA ÎN GALATIA?

Învățători falși s-au strecurat în interior și, prin urmare, atenția oamenilor a fost mutată de la credința în Hristos la faptele legii. Credincioșii din acea biserică au început să caute mântuirea prin propriile lor eforturi și fapte în loc să o caute prin credința în Hristos. Ei doreau să fie „sub lege” (Galateni 4:21). Mentalitatea Vechiului Legământ și cerințele acestuia erau impuse prin avocații acestuia (n.t. al Vechiului Legământ), iudeii.

Spre deosebire de consiliul care este înregistrat în Fapte 15, în această scrisoare preocuparea lui Pavel nu este centrată pe tăierea împrejur nici pe orice alte trăsături specifice ale legii ceremoniale, ci, mai degrabă, preocuparea și atenția lui sunt îndreptate spre învățătura falsă care cerea credincioșilor să adauge păzirea legii la credința în Hristos pentru ca ei să fie salvați.

Este important să înțelegem că problema din Galatia a avut o natură diferită față de cea din Corint. În Corint, credincioșii cădeau în păcat și practicau lucruri care nu se făceau nici între neamuri (1 Corinteni 5:1), astfel problema lor era păcatul. Cu toate acestea, nu aceasta era problema în Galatia. Dimpotrivă, credincioșii din Galatia se îndreptau spre legalism. Ei nu își doreau să calce legea în niciun fel, mai degrabă, ei căutau mântuire prin încercarea de a păzi toată legea. Ei nu își doreau să fie păcătoși; ei își doreau sfințenia și neprihănirea, dar le căutau în direcția greșită și anume prin lege, nu prin credință. Ideea principală a lui Pavel din această scrisoare nu poate să aibă de-a face cu păcatul sau cu condamnarea adusă de lege asupra păcătoșilor deoarece nu aceasta era problema lor. Problema din această scrisoare este una a mântuirii prin credință versus mântuirea prin fapte.

3. CE ÎNVĂȚAU ÎNVĂȚĂTORII CEI FALȘI?

Ei învățau că trebuie să fii tăiat împrejur și să ții legea lui Moise pentru a fi mântuit (Galateni 5:2,3). Mântuirea nu poate veni numai prin credință; trebuie să adaugi fapte la ea.

4. CE ÎNCERCA PAVEL SĂ CORECTEZE?

Pavel încerca să corecteze legalismul care avea loc în biserică. Vă rog să vă amintiți că legalismul era cel care începuse să se strecoare în biserică, nu păgânismul. Încercarea lui Pavel era de a redirecționa atenția oamenilor de la faptele legii la Hristos. El nu încerca să-i convingă că ei nu trebuie să păcătuiască! Acești oameni își doreau să se întoarcă la faptele legii sau la salvarea prin fapte și scrisoarea lui Pavel intenționa să corecteze această problemă specifică.

Nu pot să accentuez suficient acest punct. Dacă îl înțelegeți greșit, veți înțelege greșit scrisoarea. Înțelegerea noastră a scopului acestei scrisori și a condiției galatenilor ne dă o înțelegere mai clară asupra conținutului ei. De exemplu, când Pavel le spune „*Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?*” (Galateni 4:21), înțelegerea noastră asupra problemei lor ne ajută să înțelegem ce a vrut să spună Pavel. Își doreau acești oameni să păcătuiască și să fie sub condamnarea legii? Sau își doreau ei să câștige mântuirea prin fapte și să fie guvernați de lege? Care era problema din biserică?

Ne vom concentra pe capitolele trei și patru, dar pentru a nu pierde contextul, voi prezenta un rezumat al principalelor puncte din capitolele unu și doi înainte de a intra în subiectul nostru.

GALATENI 1 ȘI 2

1. Pavel declară despre sine că este un apostol al lui Hristos și le confirmă că știe despre ce vorbește pentru că evanghelia în care el crede și pe care le-a prezentat-o și lor nu este de la oameni ci de la Dumnezeu deoarece el a primit-o de la însuși Isus Hristos. El nu o primise de la niciun alt om, inclusiv de la ceilalți apostoli.

2. Apoi el prezintă scena condiției din Galatia prin a afirma că acești oameni se depărtau de har și acceptau o altă evanghelie. Care nu este alta, ci este pur și simplu o perversiune a adevăratei evanghelii a lui Isus Hristos.

3. Apoi, în capitolul 2, el le spune cum că după 14 ani el a mers la Ierusalim, la apostoli și la bătrânii care erau responsabili cu conducerea bisericii de acolo și le-a predicat aceeași evanghelie pe care a predicat-o și neamurilor. Mai mult, el spune că Tit, care era grec, nu a fost obligat să fie tăiat împrejur. Cu alte cuvinte, apostolii și liderii bisericii din Ierusalim au acceptat evanghelia lui Pavel și au înțeles că tăierea împrejur nu mai este o cerință pentru o persoană care e convertită dintre neamuri. Dovada pentru ceea ce zicea el este defapt Tit care nu era tăiat împrejur. Aceasta dovedește ideea lui că apostolii au aprobat evanghelia pe care o predica el neamurilor și au fost de acord cu el asupra faptului că mântuirea și neprihănirea vin prin credință nu prin fapte.

4. Dar el include de asemenea faptul că unii învățători falși au venit și au încercat să le ia libertatea pe care o aveau ei în Hristos pentru a-i aduce în robie. Este important aici să ne întrebăm: libertate de sub ce și robie față de ce? Mai târziu în scrisoare el clarifică ce vrea să zică prin robie:

a. Robia față de lege ca tutore și guvernator:

Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.

Galateni 4:3

b. Robia față de Vechiul Legământ care era un legământ al faptelor:

Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Galateni 4:24,25

c. Robia față de mentalitatea legalistă că noi trebuie să fim tăiați împrejur pentru a fi mântuiți:

Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei. Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Galateni 5:1,2

Este evident că acești învățători mincinoși încercau să îi aducă sub administrația condamnării (2 Corinteni 3:7-9). Este foarte clar faptul că Pavel

se referea la libertatea de sub administrația legii sau de sub acel guvern care cerea: „fă și vei trăi”.

5. Apoi le dă un exemplu despre cum Petru a fost convins de comportamentul și mentalitatea legalistă a unor evrei în așa fel încât el s-a retras de la a mânca cu neamurile. Exemplul lui Petru a afectat acțiunile altor evrei (Galateni 2:13) și chiar și Barnaba însuși despre care ne e spus că a fost un om bun și plin de Duhul Sfânt și de credință (Fapte 11:24). Legalismul este o boală foarte contagioasă.

6. După ce a prezentat ceea ce a făcut Petru, Paul pune accentul pe faptul că acest sistem al legii nu putea salva și nici nu putea aduce neprihănire. El a exprimat aceasta în afirmații precum „*omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii*” (Galateni 2:16) și că „*nimeni nu va fi îndreptățit prin faptele legii*” și că „*dacă neprihănirea vine prin lege, atunci degeaba a murit Hristos*” (Galateni 2:21)

GALATENI 3

Cu acest context, Pavel începe să compare cele două sisteme în capitolul 3. Un sistem este bazat pe faptele legii, în timp ce celălalt este bazat pe credință. Uitați ce spune el (voi enunța mai întâi versetele și apoi voi scrie înțelegerea pe care o am cu privire la ele):

O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor cărorora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței? Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.

Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios. Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le

facă.” Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”. Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.” Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”, pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit. Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. (Galateni 3:1-15)

- Cum ai primit tu duhul? Prin faptele legii sau prin credință? Ce vrea să zică Pavel prin „*primirea duhului*”? El îi întreba despre cum au primit ei această viață nouă - viața lui Hristos - prin faptele legii sau prin credință? Amintiți-vă ce a spus cu două versete înainte în Galateni 2:20, „*nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine*”.
- Dacă tu ai început să trăiești această viață nouă prin credință, crezi tu că vei perfecționa asta sau că o vei finaliza prin firea pământească? Sau prin faptele legii?
- Cel care a adus această viață în voi și care a făcut minuni între voi - a făcut-o el prin faptele legii sau prin credință? Care era sursa puterii lui, faptele sau credința?
- El concluzionează în versetul 6 că desigur că este prin credință întocmai precum Avraam a primit această neprihănire pur și simplu prin a crede făgăduințele lui Dumnezeu, astfel a fost prin credință, nu prin fapte.
- Mai mult, toți cei care au această credință sunt copiii lui Avraam, implicând că moștenirea nu este a faptelor ci a credinței.

- Fiți siguri atunci, fiți încrezători și credeți că toți cei care vor avea această credință și care vor trăi prin credință, vor fi copiii lui Avraam. De ce l-a adus Pavel în discuție pe Avraam? Motivul este pentru că iudeii, cei care își spuneau că sunt copiii lui Avraam, erau cei care erau în confuzie cu privire la evanghelie. Legalistii erau cei care aduceau o nouă evanghelie după cum a menționat Pavel în capitolul 1. Astfel, argumentul lui Pavel sau ideea lui pentru cititorii săi este că dacă ei chiar își doresc să fie copiii lui Avraam, ei trebuie să urmeze exemplul lui Avraam, să caute neprihănirea în același mod în care a făcut-o Avraam și aceasta este prin credință nu prin fapte.
- Nu numai aceasta, dar Pavel pune în continuare accentul pe ideea lui prin a arăta că adevărata evanghelie, singura evanghelie a fost predicată tatălui lor, Avraam, și anume: „*toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în tine*”. Evanghelia a fost o făgăduință pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam. Este important să înțelegem că evanghelia este o promisiune a vieții. Nu este o înțelegere în care două părți se întâlnesc pentru a face un legământ una cu cealaltă. Nu, este promisiunea lui Dumnezeu față de om.
- După ce a stabilit acest punct, Pavel își continuă comparația dintre lege și credință prin a spune că toți cei care sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam. Cu toate acestea, toți cei care sunt ai faptelor legii sunt sub un blestem.
- Numai din aceste două versete, putem spune ce se întâmpla în biserica Galatenilor și ce a înțeles Pavel despre ce gândeau acești creștini. Pavel a înțeles că galatenii priveau sau luau în considerare două căi spre neprihănire, una prin credință, iar cealaltă prin fapte. Luând aceasta în considerare, el le spune foarte clar că una îi va conduce spre a fi binecuvântați, în timp ce cealaltă îi va conduce spre a fi blestemați.
- Apoi el merge atât de departe încât spune că nimeni nu va fi îndreptățit prin ținerea legii. Noi suntem îndreptățiți prin credință și legea nu este a

credinței. Cu alte cuvinte, nu vei fi îndreptățit prin ceea ce nu este a credinței și anume prin lege. Sistemul trăirii sub lege nu este bazat pe principiul credinței; astfel, nu poate să te îndreptățească.

- Defapt, acel sistem te-a adus sub un blestem pentru că spune că „*blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.*” și că toți au păcătuit.
- Dar nu-ți fă griji, Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul legii, El a luat blestemul asupra Lui Însuși pentru ca binecuvântarea neprihăririi, promisiunea vieții veșnice și moștenire promisă lui Avraam să vină asupra tuturor în același mod- și peste iudei și peste neamuri - prin credință.

Toate acestea sunt numai fundalul punctului principal al lui Pavel din scrisoare care este după cum urmează:

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin înger, prin mâna unui mijlocitor. Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur. Galateni 3:16-20

Pavel tocmai a terminat prin a vorbi cititorilor lui despre evanghelie, despre legământ și promisiunea pe care a făcut-o Dumnezeu lui Avraam și anume “*Toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în tine*”. El explică acesta prin a afirma că promisiunea nu a fost făcută numai lui Avraam, ci și Seminței lui, lui Isus, însemnând că evanghelia predicată lui Avraam este: “*Toate națiunile vor fi binecuvântate în Hristos*”.

Vă rog să vă amintiți că Pavel corectă o învățătura greșită care era prevalentă în biserică. Nu numai aceasta, dar el a știut de asemenea că acești învățători falși vor fi prezenți atunci când scrisoarea va fi citită, astfel vine și încercarea lui de a respinge argumentele lor. Deși nu știm care erau argumentele lor, putem să ne facem o idee despre aceasta din răspunsul lui Pavel sau din replica sa pentru această decepție. Prin citirea scrisorii către galateni, eu cred că învățătorii falși spuneau lucruri de felul acesta:

„Da, da, știm ce a predicat Pavel și știm promisiunea pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam, dar legea a fost dată după momentul în care a fost făcută această promisiune. Muntele Sinai este ultimul legământ făcut de Dumnezeu cu noi, evreii, și astfel acest legământ din urmă anulează promisiunea de mai devreme. Modul de salvare a lui Dumnezeu a fost manifestat pe Muntele Sinai și acesta este prin lege. Astfel voi trebuie să țineți legea și să fiți tăiați împrejur pentru a fi mântuiți.”

Având aceasta în minte, următoarele cuvinte ale lui Pavel prin viață. Observați ceea ce spune în versetele 17 și 18:

lată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Galateni 3:17,18

Paul le spune în mod clar că legământul care a fost făcut pe Muntele Sinai la 430 de ani după ce a fost făcută promisiunea lui Avraam nu poate anula promisiunea. Pentru că dacă moștenirea promisă lui Avraam este obținută prin lege, atunci nu mai este o făgăduință. Și dacă aceasta este adevărat, atunci cum de a dat-o Dumnezeu lui Avraam ca făgăduință? Dumnezeu i-a făcut o promisiune lui Avraam și promisiunea Lui către el nu a fost bazată pe nicio lege. Rețineți că Avraam a trăit și a murit înainte ca legea să fie dată pe Muntele Sinai. Moștenirea lui Avraam i-a fost dată prin făgăduință înainte ca Vechiul Legământ să fie stabilit. Astfel faptul că lui Avraam i-a fost dată sau promisă moștenirea înainte ca legea să fie adăugată neagă argumentul lor că moștenirea este prin lege pentru că i-a fost dată lui Avraam în mod independent de lege, deoarece a fost dată înainte de Muntele Sinai.

Din nou, aceasta pune accentul pe faptul că moștenirea împreună cu evanghelia, neprihănirea și viața veșnică sunt o promisiune făcută de Dumnezeu. Când tu faci o promisiune, tu ești cel care o va îndeplini, nu altcineva. Împlinirea promisiunii tale este dependentă de onestitatea ta și de abilitatea ta de a o îndeplini. În același mod, promisiunea privitoare la viața a lui Dumnezeu către Avraam și către rasa umană este dependentă de onestitatea lui Dumnezeu și de abilitatea Sa de a o îndeplini, nu de abilitatea omului de a o câștiga. Aceasta este esența unei promisiuni, a unei făgăduințe. După ce a distrus minciuna care a fost predicată, Pavel anticipează o întrebare logică. El o pune și apoi răspunde la ea. Vedeți, dacă ceea ce tocmai a spus Pavel este corect - că moștenirea nu este bazată pe lege și că legea și legământul date și stabilite pe Muntele Sinai nu puteau și nici nu au schimbat promisiunea - atunci întrebarea logică care urmează este:

Atunci pentru ce este Legea?

Sau, cu alte cuvinte, dacă ceea ce spui tu este corect, atunci te rugăm, spune-ne Pavele, de ce a fost dată legea? Care era scopul ei? De ce a fost necesară? Aici este răspunsul:

Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur. Galateni 3:19,20

Haideți să luăm aceste versete pe bucăți:

adăugată din pricina călcărilor de lege

Pavel ne spune că legea a fost „adăugată” sau „a intrat” (Romani 5:20) datorită păcatului, sau așa cum am văzut mai devreme „ca păcatul să devină nespus de păcătos”. Deoarece păcatul era răspândit în mijlocul oamenilor la timpul exodului lor, Dumnezeu a așezat legea în acea poziție; El a făcut lucrurile atât de clare și le-a scris pe piatră pentru a le arăta păcătoșenia propriilor lor vieți și nevoia lor de a avea un Mântuitor.

Rețineți că motivul pentru care Pavel scrie această scrisoare este datorită mentalității legaliste care începuse să se strecoare în biserică. Legea și numai legea este lucrul spre care indicau acești legaliști. Ei îndreptau biserica spre a

căuta moștenirea promisă și neprihănirea prin lege sau prin faptele legii. Pavel încerca să combată argumentul lor prin a-l ataca la rădăcini. El spune:

„la stați puțin. Ați ratat toată ideea cu motivul pentru care a fost dată legea. Legea nu a fost dată pentru a ne da neprihănirea sau viața, nici nu a fost dată pentru a ne împărtăși moștenirea noastră eternă. Deloc! Pur și simplu a fost dată din cauza abaterii de la ideal și pentru a indica spre păcat într-un mod foarte clar condamnator.

Dar observați ce mai spune:

Ea a fost adăugată ... până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința;

Cine este această Sămânță **căreia** îi fusese făcută făgăduința?

În context, Pavel tocmai a spus că promisiunea nu a fost făcută numai lui Avraam ci „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos.”

Galateni 3:16

Sămânța este Hristos.

A cui Sămânță a fost El? Din nou, potrivit aceluiași verset pe care tocmai l-am citit, Hristos este Sămânța lui Avraam aceasta însemnând că El este Fiul lui Avraam.

până când avea să vină „Sămânța”

La care venire se referea Pavel? La prima sau la a doua venire a lui Hristos? Citirea naturală a textului ne face să credem că Pavel se referă la prima venire a lui Hristos (vedeți versetul 24).

Mai mult, Pavel își continuă ideea din versetul 16 unde a spus că promisiunile au fost făcute lui Avraam și Seminței lui. Astfel, sintagma „*până avea să vină Sămânța*” se referă la timpul când Hristos va veni ca Sămânța promisă sau ca Fiul lui Avraam, și anume, în trup omenesc.

Tot Israelul aștepta venirea lui Mesia, Sămânța promisă, așteptare care a fost împlinită la nașterea lui Hristos când El a fost născut din femeie (Galateni 4:4)

căreia Îi fusese făcută făgăduința;

Care era promisiunea făcută lui Avraam și Seminței lui?

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Geneza 12:3

„Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea (n.t. eng de vocea Mea)!” Geneza 22:18

Pavel nu se concentra pe moștenirea pământească care a fost promisă lui Avraam și anume Canaanul, ci pe moștenirea spirituală. El se concentra pe binecuvântarea mântuirii și a vieții veșnice, astfel el le menționează în:

*Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va **socoti neprihănite** (n.t. eng va îndreptăți) pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”* Galateni 3:8

*pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim **Duhul făgăduit**.* Galateni 3:14

Ideea principală a lui Pavel din această scrisoare se referă la modul în care noi suntem îndreptățiți și acceptați de către Dumnezeu - prin credință sau prin fapte? El nu era interesat de nicio moștenire pământească.

Astfel că termenul „*până când avea să vină „Sămânța căreia Îi fusese făcută făgăduința;*” se poate referi numai la prima venire a lui Isus când El a devenit Sămânța lui Avraam, Autorul mântuirii veșnice a iudeilor și a neamurilor (Luca 2:11, Evrei 5:8,9). Se referă la timpul când El a adus această îndreptățire prin credință atât pentru neamuri cât și pentru iudei (Romani 1:16,17).

Cu toate acestea, merită să menționăm aici că indiferent cum înțelege cineva promisiunea (fie moștenind pământul, fie moștenind viața veșnică), rezultatul final nu ar trebui să se schimbe. Pavel îndrepta mințile cititorilor lui spre

venirea Seminței și nu spre împlinirea promisiunii. Observați din nou cuvintele lui:

*Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, **căreia** îi fusese făcută făgăduința;*

Pavel nu a spus că legea a fost adăugată până va avea loc îndeplinirea promisiunii. Nu. Timpul la care se referea el era la timpul venirii Seminței CĂREIA îi era făcută făgăduința. Cuvintele lui „**căreia** îi fusese făcută făgăduința” au fost folosite spre a lega Sămânța despre care vorbește în versetul 19 cu Sămânța pe care a menționat-o în versetul 16. Este un mod excelent de a scrie care nu lasă loc de neînțelegeri cu privire la persoana la care se referă Pavel. În acest mod, cititorul nu poate greși cu privire la identitatea Seminței despre care se vorbește.

Cu alte cuvinte, Pavel spunea că „legea a fost adăugată din cauza încălcărilor (n.t. în engleză nu se spune călcări de lege ci e un termen mai general care se referă la fapte rele în general, nu numai la păcat ca călcare a legii) până când avea să vină sămânța care fusese promisă lui Avraam.”

Vă rog nu ratați ideea acestui verset. Pavel ne spune foarte clar că legea a fost adăugată sau că a fost pusă într-un astfel de loc ca guvernator și tutore „până avea să vină Sămânța”. Cu alte cuvinte, legea a fost făcut guvernator și tutore până la „împlinirea vremii” după cum spune în capitolul 4. Oamenii au fost puși sub administrarea legii până la venirea lui Hristos. Aceasta este exact ceea ce spune în capitolul 4 cu versetul 4:

Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, Galateni 4:4

Venirea lui Isus, moartea Sa și învierea Sa a fost punctul de cotitură când oamenii lui Dumnezeu n-au mai fost sub administrația legii ci au trecut sub cea a Duhului. Pavel ne spune în Evrei 8:6 că „*acum*” de această parte a crucii „*Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă* (n.t. lit. engl. - o slujbă mai excelentă) care este mult mai glorioasă decât prima. Aceasta este exact ceea ce citim în 2 Corinteni 3 unde Pavel ne prezintă două slujbe și spune că cea de-a doua slujba duhului este mult mai glorioasă decât cea dintâi.

După ce Pavel stabilește acest punct în Galateni, el spune următorul verset aparent obscur:

Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur.

Galateni 3:20

Contextual vorbind, Pavel contrasta cele două moduri de a obține moștenirea, neprihănirea și viața. Un mod era prin promisiunea dată de Dumnezeu lui Avraam în timp ce celălalt mod era prin legământul făcut cu omul pe Muntele Sinai. Comentând despre legământul făcut pe Muntele Sinai el spune că „și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur.”

Ideea lui Pavel este că legământul făcut pe Muntele Sinai a avut nevoie de Moise ca să fie mediator și faptul că exista un mediator dovedește faptul că erau implicate mai mult decât o singură parte în acel legământ. Prezența a mai mult de o singură parte dovedește că acesta nu era împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu deoarece o promisiune are nevoie numai de o singură parte pentru a fi îndeplinită.

Gândiți-vă la aceasta în felul următor: dacă ar fi ca eu să cumpăr o casă de la dumneavoastră amândoi ar trebui să facem câte ceva. Amândoi trebuie să cădem de acord asupra prețului, eu va trebui să îmi fac partea mea - să vă dau banii - în timp ce dumneavoastră va trebui să vă faceți partea dumneavoastră - să-mi dați casa. În mod obișnuit ambii am folosi avocați pentru a media între noi.

Pe de altă parte, dacă eu v-aș promite că vă dau 1000 de dolari voi nu ar trebui să faceți nimic altceva decât să primiți banii. Împlinirea promisiunii depinde de mine. Depinde de onestitatea mea și de disponibilitățile mele financiare.

În același fel, Pavel a folosit prezența unui mediator - Moise - pentru a dovedi prezența mai multor părți: poporul și Dumnezeu. Aceasta dovedește că ceea ce s-a întâmplat pe Muntele Sinai nu a fost împlinirea făgăduinței. Având în vedere această situație, legământul care a avut loc pe Muntele Sinai nu este o împlinire a promisiunii nici nu poate înlocui sau anula promisiunea pentru că Dumnezeu nu poate să mintă.

Din nou, Pavel anticipează o întrebare și o pune și apoi dă și răspunsul:

Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos. Galateni 3:21, 22

După ce a dovedit că legea nu a fost împlinire promisiunii și că nici nu o putea anula, Pavel se asigură că cititorii nu îl înțeleg greșit ca spunând că legea era rea. El afirmă în mod clar că legea nu este împotriva promisiunilor lui Dumnezeu, dar nici nu a fost dată ca să îplinească promisiunea lui Dumnezeu sau ca să dea viața și neprihănirea. Deloc! Scripturile au închis deja totul sub păcat și astfel nimeni nu a fost capabil să țină legea perfect pentru că toți au păcătuit. Aceasta ne asigură că promisiunea ne este dată prin credința lui Hristos și nu prin fapte. Numai cei care cred în Isus vor primi această promisiune a vieții și a neprihănirii.

Un lucru pe care Dumnezeu nu poate să îl dea este o lege prin care omul să poată moșteni viața veșnică. Pavel spune: „*Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.*” Viața nu poate veni prin legi. Dovada pe care o dă Pavel este faptul că toți sunt „*sub păcat*”.

Este important să înțelegem că versetul 22 pregătește scena pentru argumentul pe care se pregătește să îl prezinte. A înțelege greșit acest verset va duce la a înțelege greșit versetele care vor urma. Să ne uităm din nou la acest verset:

Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos. Galateni 3: 22

Punctul cheie pentru a deschide versetul sunt cuvintele „*celor care cred*”. Rețineți că această în scrisoare Pavel avea de-a face cu iudei care învățau că numai a crede în Isus nu este suficient. Cineva trebuia să se taie împrejur și să țină Legea lui Moise pentru a fi mântuit. Acum acest lucru a fost adevărat sub Vechiul Legământ! Înainte de Hristos, cineva trebuia să țină Legea lui Moise pentru a intra în această relație salvatoare cu Dumnezeu. Că a face aceste lucruri câștigau mântuirea; deloc. Era pur și simplu mijlocul pe care l-a instituit Dumnezeu pentru a-i învăța pe oameni și pentru a-i ajuta să experimenteze sau să intre în planul de mântuire. Cineva nu putea manifesta credința în Dumnezeu fără a face aceste lucruri.

Cu toate acestea, întreaga idee a lui Pavel din scrisoarea către Galateni este că după cruce credinciosul nu mai avea nevoie să intre în planul de mântuire în același mod în care au făcut-o iudeii înainte de cruce. El a argumentat că nu mai suntem sub vechiul sistem unde trebuie să facem lucruri, promisiunea este acum dată celor care *cred*. Desigur aceasta a devenit disponibilă atunci când tăierea împrejur și diferite alte legi care îi separau pe iudei de neamuri au fost date la o parte. În tot acest timp nu existau diferențe între iudei și greci (Galateni 3:28) și astfel singura cerință prealabilă pentru a primi promisiunea era *credința*.

Înțelegând contextul intenției lui Pavel prin cuvintele „*celor care cred*” ne ajută să înțelegem mai bine sintagma „*prin credința în (n.t. eng lui) Isus Hristos*”. Prin acesta Pavel se referă la una din două opțiuni:

1. Credința pe care creștinii ar trebui să o aibă în Isus pe care ei l-au întâlnit și despre care au auzit - Cel care a trăit, a murit și a înviat.
2. Prin credința lui Isus, adică credința al cărui autor este Isus și pe care a manifestat-o El în timp ce era pe pământ. Aceeași credință îi este dată credinciosului în dar.

Oricare ar fi cazul, punctul din timp la care se referă este tot același. Ambele interpretări se referă la credința de după cruce. Așadar sintagma „*prin credința în Isus Hristos*” se referă la timpul de după cruce, timpul de după întruparea, moartea și învierea Sa.

Înțelegerea acestei sintagme devine crucială pe măsură ce ne îndreptăm spre versetul 23:

Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Galateni 3:23

Înainte de venirea credinței

Care credință? Credința „*lui Isus Hristos*” despre care a vorbit în versetul 22 și care se potrivește în noua administrație de după cruce.

Interpretând în mod literal, Pavel spune „înainte ca să vină credința lui Isus”. Credința lui Isus a devenit disponibilă după ce El a trăit ca om și a perfecționat această credință. Scriptura Îl numește „*Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre*” (n.t. eng autorul și cel care finalizează credința noastră) Evrei 12:2.

Gândiți-vă; în Evrei 11 Pavel ne spune despre toți acei eroi ai credinței care au obținut o bună mărturie prin credință. Cu alte cuvinte, credința a existat întotdeauna; toți cei care au fost salvați înainte de cruce au fost salvați prin credință. Dar în acest pasaj Pavel spune „*Înainte de venirea credinței*”. Ce vrea să spună el? Nu a existat credința dintotdeauna?

Da, credința a existat dintotdeauna; dar cheia înțelegerii acestui lucru este termenul „*credința lui Isus Hristos*”. Înainte ca această credință a lui Isus să vină sau înainte să vină acest sistem de a ne apropia de Dumnezeu prin credință, „*noi am fost ținuți sub lege*”.

În acest verset Pavel compară următoarele două sisteme:

1. Sistemul legii - unde legea era tutorele și guvernatorul oamenilor după cum am văzut mai devreme. Oamenii se apropiau de Dumnezeu și relaționau cu El prin legi și reguli. Este sistemul pe parcursul căruia legea a jucat toate aceste roluri pe care le-am văzut în capitolul 5.

2. Sistemul credinței - unde Isus este Cel care ne controlează și este Cel prin care ne apropiem și relaționăm cu Dumnezeu; unde El trăiește în noi și credința Lui este manifestată prin noi.

Da, credința a existat și înainte de întruparea Lui, dar prin viața, moartea și învierea lui Isus a devenit revelată pe deplin doctrina îndreptățirii prin credință fără fapte. Nu numai aceasta, dar a fost prin întruparea Sa - timp în care El a fost ispitit, încercat și făcut desăvârșit prin suferințe (Evrei 1:10) - că Isus a ajuns autorul și Cel care a perfecționat și făcut completă această credință. Această credință este dată tuturor celor care cred în El, astfel El a devenit „*Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre*” pentru toți care cred în El (Evrei 5:8,9)

Așadar, când Pavel a spus „*înainte de venirea credinței*” el s-a referit la timpul de dinainte de cruce sau la timpul de dinainte de Isus.

noi eram sub paza Legii

Amintiți-vă că, în această scrisoare, Pavel adresează problema legalismului cu care a avut de-a face de multe ori și că a menționat mai devreme în capitolul 2 cu versetul 4 că acești frați falși au venit ca să pândească libertatea noastră ca să ne aducă în robie. Acești frați falși (n.t. în rom. mincinoși) au vrut să îl ducă pe Pavel înapoi sub Vechiul Legământ unde oamenii erau în robie față de lege și legea era tutorele și guvernatorul lor (Galateni 4:21-26, 5:1,2).

Ce înseamnă că „*noi eram sub paza Legii*”?

Cuvântul grecesc tradus prin a fi sub paza înseamnă „a păzi, a fi protejat de o gardă militară, sau pentru a preveni invazii ostile sau **să îi oprească pe locuitorii unui oraș asediat ca să fugă.**

Și cuvântul tradus prin „*sub*” înseamnă „*prin*”.

Că „*noi eram sub paza Legii*” înseamnă „păzit, protejat sau controlat prin lege”.

Pavel spune că, înainte de sosirea acestui sistem al credinței, noi - adică poporul lui Dumnezeu - erau controlați prin lege. Noi eram sub un sistem în care legea era protectorul și paza noastră. Ne spunea ce ar trebui să facem și ce nu. Ea controla moralitatea și viețile noastre.

Acesta nu este nici unul altul decât Vechiul Legământ care a început atunci când legea „*a fost adăugată*” (versetul 19) la 430 de ani după făgăduință (versetul 17). Cu toate acestea, acest legământ nu trebuia să țină pentru totdeauna. Acest sistem a fost stabilit pentru un timp limitat și trebuia să țină „*până când va veni Sămânța*” (versetul 19).

Este important să înțelegem că, înainte de cruce, a fi sub lege a fost modul corect de a ne raporta la Dumnezeu. Nu era ceva rău și nici nu era considerat un sistem al robiei. Era tot ceea ce ei aveau. Cu toate acestea, după cruce sau după ce noul sistem a fost introdus, creștinii nu mai puteau să se raporteze la lege în același fel în același mod în care s-au raportat la ea iudeii de dinainte de cruce.

A căuta acum aceeași relație cu legea îl plasează pe credincios în robie față de legi și reguli. În lumina noului sistem, vechiul sistem a devenit un sistem al robiei. Libertatea oferită în Noul Legământ a evidențiat și a scos la lumină robia din Vechiul Legământ.

Întocmai precum în Dispensația cerească, credința - centrul religiei creștine - nu va fi necesară în același mod cum a fost necesară în timpul administrației creștine, în același mod, legea, care fusese centrul Vechiului Legământ, nu mai este necesară în același mod precum a fost necesară atunci.

Închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

Prin cuvântul „credință”, Pavel se referă la „credința lui Isus Hristos” sau la „manifestarea duhului”, însemnând sistemul credinței. Acest sistem al credinței nu a fost descoperit pe deplin până când a venit Isus.

De aceea, înainte ca acest sistem al credinței să fie disponibil, noi am fost ținute sub guvernarea legii așteptând „împlinirea vremii” sau așteptând „timpul hotărât de Tatăl” în timpul căruia această nouă administrație a duhului avea să înceapă.

După cruce, poporul lui Dumnezeu a trecut din a fi sub lege în a fi sub har (Romani 6:14,15) sau sub sistemul credinței. Mi se pare foarte interesant cum în Galateni, în timp ce vorbea despre sistemul credinței, Pavel spune „închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.”. Cu alte cuvinte, înainte ca să vină Isus și să fie autorul acestei credințe, să ne-o dea, acest sistem nu putea fi descoperit. Observați ce spune el atunci când vorbește despre har:

El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre (n.t. eng potrivit cu faptele noastre), ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie. 1 Timotei 1:9,10

Cu alte cuvinte, scopul și harul lui Dumnezeu nu au fost descoperite până la venirea lui Isus. Așadar, potrivit textului din Galateni și al celui din 2 Timotei, această credință și acest har nu au fost manifestate înainte ca să vină Isus. Aceasta nu este alta decât administrația duhului pe care a obținut-o Isus de această parte a crucii (n.t. în care ne aflăm noi azi).

Să continuăm cu argumentul lui Pavel din Galateni:

Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. Galateni 3:24

De aceea legea a fost (timpul trecut) îndrumătorul nostru (n.t. eng pedagogul) - ceea ce înseamnă lider, tutore, guvernator - până la venirea lui Hristos, sămânța promisă. Cuvântul „*pentru a ne aduce la*” sunt adăugate (n.t. în engleză - în română este tradus corect „*spre*”). Versetul ar trebui să sune în felul următor:

„astfel legea a devenit un pedagog ca pentru copii - spre Hristos, ca prin credință noi să fim declarați neprihăniți” (Traducerea Literală a lui Young - YLT)

Cuvântul tradus „*spre*” vine din cuvântul grecesc care se găsește în concordanță cu numărul **G1519** care - potrivit Strong's Concordance - înseamnă:

O prepoziție primară; *la* sau *spre* (indicând un punct în care am ajuns sau am intrat), un loc, timp sau (figurativ) scop (rezultat, etc.); de asemenea, în fraze adverbiale: - din [abundență-], împotriva

Punctul din timp în care am ajuns.

Priviți cum arată în alte traduceri

(ERV) *„Vreau să spun că legea a fost tutorele responsabil față de noi până a venit Hristos. După ce a venit El, noi am putut fi împăcați cu Dumnezeu prin credință.” (Easy to Read Version)*

(ESV) *„Atunci, legea a fost tutorele nostru până când a venit Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți prin credință” (English Standard Version)*

(GW) *„Înainte ca să vină Hristos, legile lui Moise serveau ca tutore al nostru. Hristos a venit ca noi să primim acceptarea lui Dumnezeu prin credință”. (God's Word)*

(ISV) „Și astfel legea a fost tutorele nostru până a venit Hristos pentru ca noi să fim îndreptățiți prin credință”. (International Standard Version)

(MKJV) „Astfel Legea a devenit un antrenor pentru noi până la Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință.” (Modern King James Version)

Aceasta este exact ceea ce Pavel a spus mai devreme în versetul 19 „a fost adăugată... până va veni sămânța”. Și aceasta este exact ceea ce continuă să spună în capitolul 4. Eu cred că contextul ne cere ca versetul să fie tradus după cum e tradus în traducerile de mai sus, „până la Hristos”.

Un alt punct foarte important care nu trebuie scăpat din vedere se găsește în cuvântul grecesc care e tradus prin „pedagog” (n.t. în română îndrumător). Uneori datorită limbii și a culturii, adevărata semnificație a limbii este pierdută. Uitați ce înseamnă cuvântul folosit de Pavel:

Un tutore, o guvernantă și un ghid al băieților. Între greci și romani numele a fost aplicat unor sclavi de încredere care erau răspunzători și aveau datoria de a superviza viața și moralitatea băieților care aparțineau de clasele de sus. Băieții nu aveau voie nici să iasă din casă fără ei înainte de a ajunge la vârsta maturității.

Este greu să înțelegem pe deplin semnificația deoarece acesta nu mai este un obicei practicat în zilele noastre, dar acesta era un obicei foarte comun în zilele lui Pavel. Pavel asemuiește legea cu un sclav de încredere sau cu un instrument bun, sfânt și drept sau cu o metodă folosită de Dumnezeu să supervizeze și să controleze viețile și moralitatea poporului Său atâta vreme cât erau copii. Poporul Său erau sub controlul acestui supervisor (legea) până la timpul hotărât de Tatăl sau până la împlinirea vremii sau până la venirea Seminței.

Foarte interesant. Cuvântul „îndrumător” (*pedagog*) are o semnificație similară cu acel cuvânt de mai înainte „ținut” care a fost folosit în versetul anterior. În versetul 23 Pavel a folosit un cuvânt care înseamnă:

„a păzi, a proteja printr-o gardă militară fie pentru a preveni invazii ostile sau pentru **a-i opri pe locuitorii unui oraș asediat din a fugi.**”

Dacă introducem semnificația acestui cuvânt în verset, acesta va spune: legea a fost folosită ca o gardă militară sau ca protector pentru a-i controla pe oameni.

În timp ce în versetul 24 el a folosit cuvântul „îndrumător” (n.t. eng. pedagog), semnificația căruia, dacă este introdusă în text, acesta ar suna astfel: legea a fost folosită ca tutore al nostru sau ca ghid care a supervizat sau controlat viețile și moralitatea noastră.

Faptul că Pavel a folosit aceste cuvinte specifice nu este un accident. El a vrut ca cititorii săi să înțeleagă rolul pe care l-a jucat legea înainte de cruce. A fost vital pentru argumentul său ca galatenii să înțeleagă acest rol deoarece el era pe punctul să le spună că aceasta guvernare a legii a ajuns la final.

De ce a pus Dumnezeu legea într-o astfel de poziție?

ca să fim socotiți neprihăniți prin credință

Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a pus legea într-o astfel de poziție a fost ca să îl conducă pe poporul Său la realizarea că îndreptățirea poate fi obținută numai prin credință. Nimeni nu a putut fi îndreptățit prin fapte. Numai când au avut de-a face cu legea lui Dumnezeu au putut să realizeze israeliții propria lor păcătoșenie și incapacitatea lor de a se salva pe sine înșiși. Datorită legii, ei au căutat neprihănirea prin credință.

Așa că legea a fost tutorele nostru sau guvernatorul nostru până la venirea lui Hristos; și din acel punct înainte a venit acest sistem al credinței. Observați ce spune Pavel:

După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta. Galateni 3:25

Dar acum, de când a venit administrația credinței, nu mai suntem sub controlul acestui pedagog (îndrumător).

Observați paralela pe care tocmai a făcut-o Pavel:

Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii

După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.

Deci a fi sub paza legii (n.t. sub lege) = a fi sub un îndrumător (care înseamnă tutore sau guvernator)

Astfel a fi sub lege înseamnă a fi sub tutori și guvernatori.

Legea nu mai este tutorele și guvernatorul nostru care să ne controleze viețile și moralitatea și care să ne instruiască cu privire la ceea ce trebuie și la ceea ce nu trebuie să facem; legea nu mai este un instrument pe care îl folosește Dumnezeu pentru a ne ține în control și pentru a ne revela voia Sa pentru noi. Ea nu mai este punctul de intrare în planul de mântuire. De ce?

Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Galateni 3:26

Toți care ați fost botezați pentru (n.t. eng. în) Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Galateni 3:27

Deoarece toți sunteți copiii lui Dumnezeu „prin credința în Hristos Isus” și toți dintre voi care l-au acceptat pe Isus, s-au îmbrăcat cu El, sau îl au pe El locuind în ei. Aceasta poate să nu fie foarte clar aici, dar Pavel se va întoarce la acest punct în capitolul 4:1-7 unde el spune că nu mai suntem robi ci fii deoarece Dumnezeu a trimis în inimile noastre duhul Fiului Său care strigă Abba, adică Tată. Și prin faptul că-L avem pe Hristos trăind în interior noi trebuie să știm inima lui Dumnezeu și voia Sa desăvârșită astfel că nu mai avem nevoie de o lege care să ne controleze voința și viețile așa cum au nevoie de aceasta copiii. Acum am devenit adulți, am ajuns la maturitate care cunosc inima Dumnezeului lor și sunt controlați de Duhul Său care atunci când este urmat nu numai că va îndeplini dar va și întrece cerințele legii.

Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Galateni 3:28

Și acum, sub acest sistem al credinței, sub această nouă administrație, nu mai este nicio diferență între iudeu și grec deoarece toți suntem una în Hristos. Cu alte cuvinte, sub acest sistem al legii, sub acest nou legământ și această nouă administrație a duhului, zidul de despărțire care separa iudeii de neamuri nu mai există. Acum neamurile nu au nevoie să fie tăiate împrejur pe dinafară

pentru a fi una cu iudeii. Nu! Acest sistem al simbolurilor și al umbrelor s-a încheiat și acum noi suntem cu toții una în Isus Hristos.

Acest verset confirmă înțelegerea noastră a acestor două sisteme care sunt despărțite de cruce. În timpul primului sistem - la care se face referință ca fiind „sub lege”, „înainte de venirea credinței”, „sub îndrumătorul acesta”, „slujba aducătoare de condamnare” sau sub Vechiul Legământ care a existat înainte de cruce - a fost o diferență majoră între iudeu și un grec. Pentru ca un grec să devină parte din Israel, el trebuia să se taie împrejur și așa mai departe. Dar sub noul sistem - la care se face referință ca fiind „după ce a venit credința”, „nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”, „slujba duhului” - nu mai este nici iudeu nici grec.

Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

Galateni 3:29

Dacă sunteți ai lui Hristos, fie că sunteți iudeu sau dintre neamuri, tăiat împrejur sau nu, potrivit cărnii, voi sunteți sămânța lui Avraam potrivit făgăduinței care i-a fost dată lui. Cu alte cuvinte, în Hristos voi primiți această făgăduință a vieții veșnice care a fost dată lui Avraam - nu prin fapte, ci prin credința în Hristos.

GALATENI 4

În capitolul 3 Pavel a stabilit următoarele puncte:

1. Vechiul Legământ și legea au fost date pe Muntele Sinai și nu sunt făgăduința prin care noi trebuie să primim viața și neprihănirea;
2. Legea trebuia să guverneze viețile oamenilor începând de la Muntele Sinai și până la venirea lui Hristos.
3. După ce a venit sistemul credinței, nu mai suntem sub lege sau sub îndrumătorul acesta.

4. Sub noul sistem al credinței nu mai există nici iudeu nici grec, ci toți sunt moștenitori prin Hristos Isus.

După ce a stabilit punctele de mai sus, Pavel își continuă argumentarea sa prin a folosi două analogii pentru a vorbi mai pe larg și a-și clarifica mai mult ideea:

1. Analogia moștenitorului

2. Analogia celor doi fii

Prima analogie:

Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii.

Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea.

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. Galateni 4:1-7

Observați că, în acest exemplu, Pavel vorbește despre „moștenitorul”. Potrivit ultimului verset din capitolul 3, el vorbește despre moștenitorul potrivit făgăduinței. Acum, acest moștenitor, spune Pavel, „măcar că este stăpân pe tot” sau deși el este proprietarul averii, el nu este tratat diferit față de cum e tratat un servitor atâta vreme cât este copil.

De ce? Pavel ne dă răspunsul în versetul 2. Este așa pentru că el se află „*epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl*”. Rețineți că Pavel folosește o analogie pentru a transmite o lecție. Analogia lui este că atâta vreme cât moștenitorul este sub controlul epitropilor și îngrijitorilor (n.t. eng. tutori și guvernante), el nu este cu nimic diferit față de un servitor. Dar observați că el adaugă „*până la vremea rânduită de tatăl*”.

Moștenitorul nu urma să fie controlat de tutori și de guvernante pentru totdeauna. Nu, el urma să fie în poziția aceasta numai până la momentul hotărât de tatăl. Acest lucru nu avea să rămână așa până când moștenitorul avea să fi învățat ceva sau până avea să realizeze ceva sau până decide

moștenitorul. Nu, ci avea să rămână în acest fel până la un anumit timp hotărât de tatăl său. Este o durată determinată, nu un timp alocat.

Înainte de a merge mai departe, puneți-vă următoarea întrebare: potrivit contextului și a cum se desfășoară scrisoarea, la ce se referă Pavel când vorbește despre „*epitropi și îngrijitori*”?

Nu putem să nu observăm claritatea și continuitatea argumentului său. Numai cu câteva versete mai devreme el făcea o ecuație între lege și un pedagog despre care am văzut că înseamnă „un tutore, un paznic”. El explica cum noi nu mai suntem sub acest pedagog sau că noi nu mai suntem sub acest paznic care este legea. Acum, în analogia pe care o folosește pentru a clarifica mai departe ideea, el spune că moștenitorul este ca un servitor atâta vreme cât se află sub tutori și guvernante.

Nu există nicio îndoială că Pavel se referea la pedagog și astfel la lege prin faptul că spune „*epitropi și îngrijitori*”. Acesta este singurul mod în care cineva poate să înțeleagă acest verset dacă e să împartă drept cuvântul Scripturii.

Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Galateni 4:3

După ce și-a afirmat analogia, el o interpretează și o aplică evreilor prin a spune „*noi*”. Rețineți că Pavel nu vă scria dumneavoastră sau mie de astăzi această scrisoare; el o scria galatenilor care erau divizați de iudei. Iudeii îi aduceau pe galateni sub legământul faptelor, sub lege. De aceea, Pavel încerca să le arate că acest Vechi Legământ, legământul legii îi va conduce numai la robie.

Astfel, analogia lui este că „*Tot așa*” (sau în același mod sau în același fel), „*noi*” (iudeii) „*când eram nevârstnici (n.t. engl. copii)*” - asta este înainte de cruce - „*eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii*”. Să luăm această frază în două secțiuni:

1. „*...eram sub robia*” - iudeii când erau sub Vechiul Legământ erau în robie față de legi și față de reguli. Vechiul Legământ, după cum spune Pavel în cea de-a doua analogie, conduce numai la robie. Sub Vechiul Legământ, evreii

erau în sclavie față de lege. Ei trebuiau să asculte pentru a trăi. Și aceasta, desigur, i-a condus spre o și mai mare robie pentru că toți au păcătuit.

2. „... *învățăturilor începătoare ale lumii*” — aceasta nu se poate referi la nimic altceva decât la lege, întregul sistem revelat pe Muntele Sinai, inclusiv Cele Zece Porunci. Dacă e să ne uităm la scrisoare în context, aceasta este singura concluzie la care putem ajunge. „*Învățăturile începătoare ale lumii*” (n.t. eng. *elementele lumii*) este o paralelă cu „*tutori și guvernante*” din versetul 2 care este o paralelă cu „*pedagogul*” care este o paralelă cu „*legea*” care a fost dată la 430 de ani după făgăduința făcută lui Avraam. Aceasta este esența argumentului și analogiei lui Pavel. Acesta este motivul pentru care, după ce afirmă că atâta vreme cât moștenitorul este un copil, el este ca un servitor deoarece se află sub tutori și guvernante, de aceea spune el „*tot așa*” (sau în același fel), noi (iudeii) când eram copii eram în robie față de tutori și de guvernante (sau față de lege).

Problema pe care o au oamenii este cu terminologia folosită și anume „*învățăturile începătoare ale lumii*”. Unii ar crede că Pavel nu se poate referi la ceea ce în altă parte numește ca fiind sfânt, drept și bun ca fiind „*învățăturile începătoare ale lumii*”.

Priviți ce înseamnă cuvântul grecesc (stoicheion) tradus ca „*învățături începătoare*” (n.t. eng. *elemente*):

Definiția după Thayer:

1. orice prim lucru, din care cresc celelalte care aparțin aceleiași serii sau aceluiași întreg compus, un element, primul element, elementul principal

1.a) literele alfabetului ca elemente ale vorbirii, cu toate acestea nu caracterele scrise, ci sunetele vorbite

1.b) elementele din care au apărut toate lucrurile, cauzele materiale ale universului

1.c) corpurile cerești, fie ca părți ale cerurilor sau (după cum gândesc alții) deoarece în ele se presupune că rezidă elementele omului, ale vieții și ale destinului

1.d) elementele, rudimentele, principiile primare și fundamentale a oricărei arte, științe sau discipline

După cum puteți vedea, poate avea aplicații variate, dar un lucru e comun în toate aceste aplicații. Implică în mod consecvent semnificația de „elementar sau de bază sau original sau primul lucru din care ies celelalte” și această semnificație poate fi aplicată la:

1. lucruri literale care se referă la elementele de bază din care a fost făcută lumea (2 Petru 3:10,12)

2. ființe spirituale (Coloseni 2:10)

3. rudimente ale cunoașterii (Galateni 4:3,9; Coloseni 2:8,20)

Este mai degrabă evident că Pavel folosește acest cuvânt în Galateni în legătură cu ceva legat sau în conexiune cu legea. Modul în care folosește Pavel această terminologie în timp ce se referă la lege se potrivește argumentului său. Întregul său argument este să le spună că legea nu este calea spre mântuire și că nici nu vor câștiga prin ea viața veșnică. Singura cale de a obține mântuirea și acceptare din partea lui Dumnezeu este prin credința în Hristos Isus.

În acest context și cu acest fundament Pavel se referă la lege ca fiind „*învățăturile începătoare ale lumii*” adică sistemul legii a fost revelația elementară despre planul de mântuire conceput de Dumnezeu. Este calea elementară pe care a folosit-o Dumnezeu să îi învețe pe copii planul de mântuire și să îi controleze. Ea nu este finalul și nici imaginea completă. Ea fost plină de umbre și de simboluri care indicau spre o realitate mai mare care a fost împlinită, finalizată și manifestată perfect prin Hristos. Din perspectiva lui Pavel și în lumina crucii și a noului sistem al credinței, legea a fost „*slabă și sărăcăcioasă*” (n.t. engl. ca un cerșetor, mizeră, jalnică) - Galateni 4:9 - în ceea ce privește mântuirea. Ea nu putea mântui nici nu putea da viața; astfel pentru Pavel - deși era sfântă, dreaptă și bună în ceea ce privește mântuirea și moștenirea făgăduinței - ea părea ceva copilăresc. Ea nu putea realiza voia lui Dumnezeu și nici nu a existat intenția ca ea să o facă (Evrei 9:9, 10:1, 7:19, Romani 8:3).

Deci, până acum, argumentul lui Pavel este după cum urmează:

„Atâta vreme cât moștenitorul este un copil, el nu este cu nimic diferit de un servitor pentru că el este sub controlul tutorilor și al guvernantelor până la vremea stabilită de tatăl său. În același mod, când noi (iudeii) eram copii (înainte de cruce) am fost controlați de legi care erau instrucțiuni elementare date de Dumnezeu pentru a ne învăța despre planul de mântuire și să ne controleze natura noastră pământească”.

Cu toate acestea, în analogia dată, Pavel a spus că moștenitorul era sub toturi *până la vremea rânduită de tatăl*. Și aceasta exact ceea ce continuă să explice acum:

Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege Galateni 4:4

„*Când a venit împlinirea vremii*” - când timpul hotărât de Tatăl Ceresc a venit (versetul 2). (Eu cred că aceasta a fost profețit în profeția de 70 de săptămâni din Daniel 9.)

„*Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege*”

Observați cum Pavel spune că Hristos a fost „*născut din femeie*” (n.t. eng.: făcut dintr-o femeie). Cu alte cuvinte, Hristos - Cuvântul lui Dumnezeu - a luat asupra sa trup omenesc și a devenit Sămânța lui Avraam. Aceasta este o paralelă înspre acel punct din timp pe care a subliniat-o el în Galateni 3:19 unde el spune „*până avea să vină Sămânța*”.

Observați intervalul de timp recurent:

ea [legea] a fost adăugată ... până avea să vină Sămânța (Galateni 3:19)

legea a fost tutorele nostru până a venit Hristos (Galateni 3:24 ESV)

este sub epitropi și îngrijitori” până la vremea hotărâtă de tatăl (Galateni 4:2)

sub învățăturile începătoare ale lumii ... când a venit împlinirea vremii [timpul hotărât], Dumnezeu a trimis pe Fiul Său [venirea seminței] (Galateni 4:3,4)

Ideea lui Pavel nu ar trebui și nici nu poate fi ratată. Poporul lui Dumnezeu a fost pus sub jurisdicția sau sub control legii până la venirea lui Hristos. De atunci, noi nu mai suntem sub lege; legea nu mai este tutorele sau guvernatorul nostru ci noi suntem sub har sau sub sistemul credinței.

Observați cum Pavel spune că Hristos a fost „*făcut sub lege*”. Hristos a fost născut sub controlul sau jurisdicția legii; El a fost născut sub Vechiul Legământ. Isus a fost singura Persoană care a putut trăi sub acel sistem și să împlinească toate cerințele legii. El nu a păcătuit și nici nu a cunoscut păcatul.

ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. (n.t. eng.: înfierea ca fii) Galateni 4:5

Deci care este motivul pentru care Isus a fost născut sub lege? „... *ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege*”. Aici Pavel continuă argumentul său împotriva iudeilor care îi aduceau pe galateni înapoi sub lege. El a indicat că unul dintre motivele pentru care Isus a devenit om sub lege a fost ca să cumpere din robie și sclavie pe cei care erau sub „*tutori și guvernatori*”, pe cei care erau blocați sub sistemul legii. De aceea, prin a merge înapoi sub lege, prin a încerca să-ți câștigi mântuirea prin fapte, tu negi lucrarea lui Hristos.

„... *pentru ca să căpătăm înfierea*” - această este o afirmație interesantă făcută de Pavel. Aici el vorbește din nou despre iudei prin faptul că spune „*no*”; neamurile n-au fost niciodată sub lege. Numai atunci când a venit credința care avea să fie descoperită, numai când iudeii l-au acceptat pe Isus ca fiind mântuitorul lor, numai atunci vor primi înfierea ca fii. Aceasta ne face să ne întrebăm: Ce erau ei înainte?

Dacă iudeii urmau să primească înfierea ca fii după ce Isus a fost făcut din femeie și după ce i-a răscumpărat din a fi sub lege, atunci ce erau ei înainte? Nu erau ei fii?

Ca națiune, ei erau copilul lui Dumnezeu și s-a făcut referire la ea ca „*fiu*” (Osea 11:1). Cu toate acestea, potrivit contextului și analogiei pe care o folosește Pavel, iudeii erau moștenitori, ei erau copii, dar ei nu au trăit ca fii maturi ai lui Dumnezeu. La timpul hotărât când ei urmau să primească această înfiere era atunci când avea să vină Sămânța.

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!” Galateni 4:6

Înainte să împărtășesc înțelegerea mea asupra acestui text, vreau să vă reamintesc despre ceea ce se întâmpla. Galatenii, iudei și neamuri, au acceptat evanghelia predicată de Pavel. Ei au fost eliberați din robia legii (iudeii) și din robia idolatriei (neamurile) în Hristos Isus. În El, ei au primit înfierea ca fii; în Hristos ei au devenit copiii ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ceva se întâmpla. Iudeii au început să aducă o evanghelie falsă. Trebuie să fii tăiat împrejur pentru a fi mântuit; trebuie să ții Legea lui Moise pentru a fi mântuit. Ei aduceau biserica înapoi sub robia legii.

Pentru un iudeu, dacă nu erai tăiat împrejur, nu erai considerat sămânța lui Avraam sau un moștenitor al lui Dumnezeu deoarece, desigur, Dumnezeu i-a dat tăierea împrejur lui Avraam ca un semn și toți celor care voiau să aparțină de poporul lui Dumnezeu trebuiau să fie tăiat împrejur. Deci, cu alte cuvinte, gândirea care se strecura în biserică era că dacă nu erai tăiat împrejur nu erai fiul lui Avraam și astfel nu erai un fiu al lui Dumnezeu.

Paul era în procesul de a corecta eroarea; el respinge argumentul iudeilor. Rețineți că Pavel era un evreu, un iudeu, un fariseu și el știa cum gândeau ei și ce învățau ei.

Deci prin faptul că le spune galatenilor: „Unul dintre motivele pentru care Isus a venit este ca să ne elibereze din robia și din sclavia față de lege. Acum, fiind făcuți liberi, primim înfierea ca fii.” Încheindu-și aceste gânduri, el anticipează obiecția iudeilor: „Nu, vei primi înfierea ca fiu atunci când ești tăiat împrejur.” Știind acest lucru, el spune în versetul 6:

„Și pentru că sunteți fii” sau pentru că voi deja ați primit înfierea ca fii și sunteți deja făcuți fii lui Dumnezeu, *„Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!”*. Cu alte cuvinte, Pavel le reamintea faptul că ei primiseră deja Duhul lui Dumnezeu ca dovadă că înfierea lor ca fii nu depindea de tăierea împrejur; astfel, ceea ce învățau iudeii nu era corect.

Trebuie să subliniez cuvintele lui Pavel care spun *„Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său”*. Ne-am uitat la aceasta într-un capitol anterior, dar este important să înțelegem că această combinație divin-uman, spirit/viață nu era disponibilă înainte de cruce (Ioan 7:39). Da, spiritul divin al lui Hristos a

fost în profeții din vechime și da, spiritul divin a fost cu David, dar acest duh al vieții despre care vorbește Pavel aici este viața pe care Hristos a stabilit-o în umanitate. Este viața divino-umană care a fost ispitită și încercată, care a câștigat victoria și a murit, care a înviat. Aceeași viață neprihănită, răscumpărată, victorioasă și perfectă a lui Hristos care a fost trăită și perfecționată în timpul întrupării este dată tuturor celor care cred în Fiul. Este mai degrabă evident că înainte ca Hristos să trăiască ca om, viața Sa divino-umană - care a fost perfecționată prin întrupare - nu era disponibilă.

Cel mai bun mod în care pot armoniza modul în care duhul lui Hristos a fost cu profeții din vechime și totuși încă să cred că această viață nu a fost dată înainte ca Hristos să fie glorificat (Ioan 7:39) este prin a spune că viața lui Hristos a fost dată după cruce și este același spirit care a fost dat și înainte, dar cu multe plusuri. Aceeași viață divină, dată înainte de cruce a trăit prin umanitate, a câștigat victoria asupra ispitei și a fost perfecționată prin suferință (Evrei 2:10, 5:9). Pavel spune că Dumnezeu ți-a dat exact aceeași viață pentru că tu ești deja fiul Său. Tu nu ai nevoie să fii tăiat împrejur sau să ții Legea lui Moise pentru a fi înfiat în familia lui Dumnezeu. Nu. Prin credința în Hristos, tu ai primit deja acest duh care îți dă dreptul ca să-L numești pe Dumnezeu „Ava, Tată”.

Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. Galateni 4:7 (n.t. eng. : ești și un moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos)

Pavel concluzionează analogia lui prin a le spune Galatenilor că ei nu mai sunt servitori sau că ei nu mai sunt sub tutori și guvernatori sau sub elementele începătoare ale lumii sau sub Vechiul Legământ. Nu. Eu sunt fii, ei sunt fii ai lui Dumnezeu pe deplin, înfiați deja în familia cerească. Și pentru că ei sunt fii, ei sunt deja moștenitori ai lui Dumnezeu - nu prin lege, nici prin Vechiul Legământ, ci prin Hristos.

Prin faptul că spune „*nu mai ești rob, ci fiu*”, Pavel face o paralelă înapoi la analogia pe care a dat-o în versetul 1 și 2. Un servitor este cel care este sub lege; un fiu este cel care nu este sub lege. Vă rog să rețineți că argumentul nu era despre dacă un Creștin trebuie să țină sau nu legea. Nu aceasta este ideea, nici nu are nimic de-a face cu problema din Galatia. Problema și argumentul este despre administrația legii versus administrația duhului, despre a fi sub lege versus a fi sub har.

De aceea, prima analogie a lui Pavel învață că a fi sub lege, sau a privi la lege pentru mântuire sau a fi sub Vechiul Legământ și a fi controlat de lege este o formă de sclavie. Nu este relația pe care dorește Dumnezeu să o aibă cu noi astăzi. Analogia ne mai învață că venirea lui Isus a fost timpul hotărât de Tatăl când moștenitorul trebuia să nu mai fie sub tutori și guvernatori (legea), ci trebuia să primească duhul Fiului Său sau viața victorioasă a lui Hristos și moștenitorul urma să fie guvernat de acest Duh. Astfel (n.t. această analogie) este pur și simplu o continuare a punctului principal al scrisorii sale.

După ce a arătat diferența dintre un copil și un fiu matur și a aplicat-o apoi galatenilor (prin a le spune că nu mai erau robi, ci fii care erau deja înfiați în familia lui Dumnezeu), el continuă prin a spune:

Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi. Galateni 4:8-11

Despre ce vorbește Pavel aici. Haideți să o luăm verset cu verset:

Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei. Galateni 4:8

Este evident faptul că Pavel vorbea acum galatenilor care veneau dintre neamuri care fuseseră străini de comunitatea lui Israel și fără Dumnezeu în această lume (Efeseni 2:12). Diferite persoane interpretează acest verset în diferite moduri, dar dacă ne reținem de tema lui Pavel din această scrisoare și continuăm astfel șirul natural al ideilor, putem ajunge numai la o singură înțelegere.

Din nou, problema din Galatia nu era că oamenii voiau să meargă în idolatrie sau în a trăi în păcat; nu, era despre faptul că ei mergeau spre legalism și încercau să își câștige mântuirea prin fapte. După ce Pavel face tot ce poate mai bine în capitolul 3 să distrugă minciuna care a fost predicată și să îi conducă pe cititorii săi spre adevărul despre neprihănirea prin credință, el se lansează în analogia pe care am văzut-o mai sus despre moștenitor pentru a întări ideea sa și pentru a le da cititorilor săi o înțelegere clară. Este numai

logic să credem că după ce a realizat acest lucru, el va muta atenția cititorilor săi înapoi spre propria lor problemă.

„... când nu cunoșteți pe Dumnezeu erați robiți celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei”. El se referă la neamuri și la condiția lor de dinainte ca ei să-L accepte pe Mesia. El le spune că înainte ca ei să-L accepte pe Dumnezeu, ei serveau în mod voit sau erau în mod voi în robie față de idoli.

Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?
Galateni 4:9

Dar acum, după ce l-ați acceptat pe Dumnezeu în viețile voastre și ați devenit creștini, „ cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?”

Întrebare: Se întorceau acești oameni înapoi la idolatrie? Aceasta era problema din Galatia? Își doreau (alegeau, preferau, sperau, pofteau) acești oameni, care încercau să facă tot ceea ce puteau (tăiere împrejur și ținerea Legii lui Moise) să se închine din nou la idoli?

Amintiți-vă, problema lor nu a venit din propriilor minți; ei erau amăgiți de iudei despre care se știa că sunt o sectă legalistă, un grup de oameni care erau atât de încuiați în Legea lui Moise care vorbește cu tărie împotriva închinării la idoli. Credeți că acești încuiați în lege, acești oameni care pledau și insistau și învățau că a ține legea ca fiind o cale spre mântuire ar învăța neamurile să se închine la idoli?

Chiar și bunul simț ne interzice să credem astfel de lucruri! Desigur, închinarea la idoli nu era problema din Galatia. Creștinii galateni nu își doreau să se închine la idoli, nici nu își doreau ei să fie sub condamnarea legii. Problema din acea biserică era: cum suntem acceptați în fața lui Dumnezeu? Prin credință sau prin fapte?

Cu această idee în minte, întrebarea la care trebuie să răspundem este: ce a vrut să zică Pavel prin „cum vă mai întoarceți **iarăși**” și „cărora **vreți** să vă supuneți din nou?”. Cuvântul „iarăși” este cel care m-a condus pe mine în

trecut și care încă îi conduce pe mulți oameni să creadă că acești galateni trebuie să fi fost în situația în care ei s-au întors la închinarea la idoli pentru că aceasta este ceea ce au făcut ei în trecut; trebuie să fie vorba despre faptul că ei se întorceau la idolatrie pentru că Pavel a spus că o făceau din nou.

Cu toate acestea, după ce am studiat scrisoarea în context, am descoperit că a interpreta versetul în acest mod nu se armonizează cu conținutul scrisorii și nu urmează linia logică a contextului ei nici nu reflectă în mod corect problema despre care vorbea Pavel. După o re-examinare a scrisorii, am ajuns să înțeleg că faptul că Pavel folosește cuvântul „*iarăși*” se potrivește foarte bine contextului, dar că înțelegerea mea din trecut sau aplicația pe care o dădeam cuvântului era spre lucrul greșit.

Aici sunt două moduri de a înțelege cuvântul *iarăși*:

1. Ei se întorceau din nou la ceea ce au făcut mai înainte și anume la idolatrie.
2. Ei se întorceau di nou la condiția în care erau ei mai înainte de a-l accepta pe Hristos și anume la robie și la sclavie.

În înțelegerea mea, cea de-a doua aplicație se armonizează perfect cu restul scrisorii și, în special, cu linia de gândire pe care o împărtășea Pavel cu cititorii săi. Contextul scrisorii și, în special, al acestui capitol îndreaptă atenția cititorului spre subiectul sclaviei și al robei mai mult decât spre idolatrie. Aceasta este ideea și argumentul lui Pavel încă de la începutul capitolului. Acesta a fost punctul lui principal în analogia pe care tocmai a încheiat-o.

Observați concentrarea pe subiectul sclaviei și al robei din capitolul 4:

În versetul 1 el spune „*robi*”

În versetul 2 el spune „*sub tutori și guvernatori*” (*n.t. rom.: îndrumător*)

În versetul 3 el spune „*în robie față de învățăturile începătoare ale lumii*”

În versetul 4 el spune „*sub lege*”

În versetul 5 el spune „*sub lege*”

În versetul 7 el spune „*nu mai sunteți robi*”

În versetul 8 el spune „*erați robiți*” sau *erați robi*

Este evident că Pavel se concentrează pe ideea de robie și de sclavie, nu pe idolatrie. De aceea, aici este o parafrază a argumentului său după cum o văd eu în versetele 7-9. El le spune:

„Voi nu mai sunteți robi în robie față de lege; voi sunteți deja fii care posedă duhul/viața propriului Fi al lui Dumnezeu. Eu nu înțeleg cum se face că înainte ca să-L acceptați pe Dumnezeu voi ați fost robi sau în robie față de lucruri care nu erau dumnezei, față de idoli și alte lucruri nebunești. Dar acum, după ce ați fost eliberați din robia voastră față de idoli prin primirea vieții lui Isus, cum se face că mergeți înapoi în robie? Faceți aceeași greșală prin a vă întoarce către învățături începătoare, slabe și sărăcicioase (legea) față de care doriți din nou să vă puneți în robie.”

Cuvântul „*iarăși*” se referă la condiția de robie și sclavie care, în trecut, era față de idoli, dar acum este față de lege. În orice caz, ei sunt robi, nu fii liberi. *Învățături începătoare, slabe și sărăcicioase*

Obiecția care poate fi ridicată este că Pavel nu are cum să se refere la lege ca fiind slabă și sărăcicioasă. Cu toate acestea, el a făcut-o. Legea „*a fost slabă prin firea pământească*” (Romani 8:3) prin faptul că nu a putut salva pe nimeni și era sărăcicioasă pentru că nu putea da viața (Galateni 3:21). În timp ce vorbește despre lege, în special de cea referitoare la preoția levitică, Pavel a spus că a fost slabă, fără folo și că nu putea face nimic desăvârșit (Evrei 7:18,19). Legea este bună dacă este folosită bine (1 Timotei 1:8), dar atunci când e vorba despre folosirea greșită a legii ca mijloc de mântuire și de acceptare în fața lui Dumnezeu, legea este cu siguranță slabă, sărăcicioasă și fără folos.

Mai mult, contextul scrisorii ne forțează să înțelegem că termenul „*învățături începătoare, slabe și sărăcicioase*” din versetul 9 se referă înapoi la „*învățăturile începătoare ale lumii*” din versetul 3 care se referă înapoi la „*tutori și guvernatori*” din versetul 2 care se referă înapoi la „*îndrumător (n.t. pedagog)*” în capitolul 3:25 care se referă înapoi la „*legea*” din 3:24 care se

referă înapoi la legea care a fost dată la 430 de ani după promisiunea din capitolul 3:17.

Este evident că acești oameni își doreau să fie în robie față de lege sau își doreau să caute mântuirea prin faptele lor și prin aderarea la lege. Acești creștini dintre neamuri care au fost eliberați din robia față de idoli făceau aceeași greșală prin faptul că ei căutau o altă formă de robie. Când ei au fost niște idolatri, ei erau în robie față de dumnezeii lor prin oferirea de jertfe sau prin a-și pune idolii în casele lor și așa mai departe. Da, a fost idolatrie, dar a fost un sistem în care se căuta mântuirea prin fapte. Și acum după ce ei au fost eliberați de evanghelie, după ce ei au acceptat mântuirea prin credința în Hristos Isus și nu prin fapte, ei erau pe cale să accepte un sistem care învăța mântuirea prin fapte. Da, era un sistem biblic și un legământ cu Dumnezeu, dar era un sistem care nu putea salva pe nimeni. În lumina Noului Legământ și a noului sistem al credinței, vechiul sistem a devenit un sistem al robiei și al sclaviei față de lege.

Prin acceptarea acestui sistem și prin căutarea mântuirii în acel mod, ei începuseră să țină Legea lui Moise, despre care Pavel i-ar fi învățat să nu o păzească (Fapte 15:5, 19; 21:23-25). Astfel cuvintele lui:

Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi. Galateni 4:10,11

„... zile” se referă la „adunările sfinte” care au fost stabilite în Leviticul 23 precum prima și a 7 -a zi a Sărbătorii Azimilor și prima și a 8-a zi a sărbătorii corturilor și așa mai departe.

„... luni” se referă la lunile noi

„... vremuri” sau „o măsură a timpului” se referă la setul de sărbători care ilustrau planul de mântuire complet într-un singur an calendaristic evreiesc.

„... ani” - aceasta se referă la anul sabatic sau la anul jubiliar.

Este evident că acești creștini galateni au fost înșelați de iudei a căror misiune în viață era să îi convingă pe convertiții dintre neamuri să se taie

împrejur (Galateni 6:12,13) și să țină Legea lui Moise de unde făceau parte aceste „zile, luni, vremuri și ani”.

O notă trebuie adăugată aici cu privire la Sabat, cea de-a șaptea zi a săptămânii. Argumentul lui Pavel și comparația pe care o face în această scrisoare era între sistemele stabilite pe Muntele Sinai și Evanghelia cea Veșnică sau promisiunea dată lui Avraam. Ziua de Sabat, deși menționată în Cele Zece Porunci și deși a jucat un rol important în Vechiul Legământ ca un semn între israeliți și Dumnezeu, a fost stabilit înainte de a exista păcatul. Argumentul lui Pavel nu poate anula păzirea Sabatului deoarece Sabatul a existat înainte ca legea să fi adăugată la Muntele Sinai. Sabatul a fost pus deoparte și făcut sfânt înainte ca Vechiul Legământ să existe. A ține Sabatul nu înrobește pe păzitorul acestuia și nici nu poate să o facă decât dacă, desigur, este păzit ca mijloc de mântuire. A insista că păzirea Sabatului este o formă de robie sugerează că Dumnezeu Însuși a intrat în această robie când El s-a odihnit în ziua de Sabat și a binecuvântat-o după cum ne este spus în Geneza 2:2,3.

Eu nu văd că argumentul lui Pavel include Sabatul deoarece el adresa ceva ce ei au acceptat și au început să practice după plecarea lui, nu în timp ce el era cu ei. De aceasta indică el spre faptul că ei țin „zile, luni, vremuri și ani” ca fiind ceva negativ. De ce? Deoarece aceasta era una dintre manifestările a unei teologii false pe care ei au acceptat-o și astfel nu era vorba despre o practică pe care o aveau în timp ce Pavel era cu ei.

Gândiți-vă, dacă galatenii țineau aceste „zile, luni, vremuri și ani” în timp ce Pavel era cu ei, de ce le-ar atrage atenția acum spre aceasta ca fiind o formă de sclavie și robie dacă el însuși le-ar fi spus să le țină? Nu se poate ca acesta să fie cazul. Galatenii au învățat adevărata evanghelie de la Pavel, dar acum ei învățau ceva fals de la iudei. Faptul că Pavel subliniază și indică spre ținerea acestor zile ca o formă de robie și sclavie este o dovadă de nedisputat că aceste zile nu erau parte a evangheliei pe care el i-a învățat.

Dar ce putem zice despre ținerea sărbătorilor în ziua de azi? Este în regulă să ținem sărbători dacă nu depindem de ele pentru mântuire?

Aceasta este poziția unora dintre creștinii de azi. Din experiență personală cu păzitorii sărbătorilor, am ajuns să înțeleg că, de obicei, se ajunge la păzirea sărbătorilor prin trei metode de gândire:

1. Există cei care cred că sărbătorile sunt încă o cerință a lui Dumnezeu și că trebuie păzite. La acest mod de gândire se ajunge prin a crede mai întâi că toate orânduielele sunt încă tot atât de valide și de obligatorii azi precum au fost sub dispensația Mozaică. Și devreme ce sărbătorile sunt parte a acestor orânduiele, urmează în mod logic că noi trebuie să le ținem. A neglija să facem aceasta este considerat a fi păcat. Această credință vine din înțelegerea greșită a subiectului din capitolul 4 „Cele patru sisteme religioase” și din capitolul 5 „Legământul Mozaic”.

După cum am menționat mai devreme, sărbătorile au fost introduse la vremea Exodului, spre deosebire de Sabat, care a fost introdus la creațiune. Sărbătorile nu au existat înainte de Exod. Scopul lor era să îi învețe pe israeliți despre Mesia care avea să vină. Odată ce Mesia a venit și le-a împlinit, nu mai este nevoie să păzim umbre care au servit numai ca un instrument de învățare despre lucrarea lui Mesia. A crede că ținerea sărbătorilor este o cerință îl pune pe credincios într-o poziție foarte periculoasă unde acea persoană își mută atenția de la Hristos la legea despre ce să faci și ce să nu faci.

2. Cel de-al doilea motiv folosit pentru a ține sărbătorile este că există o binecuvântare în ele. Această înțelegere învață că noi nu ținem sărbătorile ca mijloc de mântuire. Noi le ținem pur și simplu pentru că există o binecuvântare în a o face și noi avem nevoie de toate binecuvântările pe care le putem obține. De ce să nu petreci atunci mai mult timp cu Dumnezeu?

Din nou, la această convingere se ajunge prin a înțelege greșit informația din capitolul 2 al acestei cărți care vorbește despre „Evanghelia cea veșnică”. După cum am menționat mai devreme, noi suntem compleți în Hristos și toate binecuvântările pe care le putem primi se găsesc în El. A ține aceste sărbători pentru a primi o binecuvântare sugerează că credinciosul nu este complet în Hristos.

Mai mult, atât cât ne descoperă Biblia, Dumnezeu nu a pus o binecuvântare specială asupra sărbătorilor *după cum El a făcut-o asupra Sabatului* (Geneza 2:3). De aceea, a susține că există o binecuvântare specială în ținerea sărbătorilor într-o anumită zi nu este nici biblic nici logic. Binecuvântarea vine din părțasia și timpul petrecut cu Dumnezeu care poate fi făcut în orice alt timp chiar și diferit de cel al sărbătorilor.

3. Cea de-a treia înțelegere este că noi ținem sărbătorile din motive educative. Scriitorul nu susține că știe ce se află în inimile credincioșilor, deci nu voi judeca în vreun fel acest motiv. Cu toate acestea scriitorul rămâne întrebându-se de ce e necesar să le ții în fiecare an dacă e vorba numai de scopuri educative? De ce să nu înveți lecțiile într-unul sau în două cicluri și apoi să te duci mai departe?

Atât cât pot înțelege de la argumentul lui Pavel din Galateni 4, el a privit ținerea sărbătorilor ca fiind o dovadă a îndepărtării lor de la evanghelie. Oare păzitorii sărbătorilor din zilele noastre calcă pe urmele galatenilor? Ar zice Pavel același lucru păzitorilor de sărbători de azi după cum l-a spus celor din vremea lui?

Eu cred că creștinii nu au niciun motiv să fie implicați în păzirea sărbătorilor, purtarea de ciucuri sau creșterea bărbilor. Cel mult, acestea trebuie privite în aceeași lumină precum tăierea împrejur. Ca cerință acestea au încetat. Nu poartă nicio semnificație spirituală. Cu toate acestea, nimeni nu poate să condamne o persoană care își taie împrejur băiatul nou născut din alt motiv decât unul spiritual.

Acestea fiind zise, există o diferență între circumcizie și ținerea sărbătorilor. A ține sărbătorile presupune a determina ziua exactă când încep sărbătorile; la lună nouă sau la seceriș și așa mai departe. Această poziție trebuie să fie însoțită de credința că este o cerință și că trebuie ținute într-o anumită zi pentru că binecuvântarea este în anume acea zi și nu în alta. Dacă ratăm ziua corectă, atunci ratăm binecuvântarea. Dacă acesta nu este cazul, atunci de ce să stai să socotești timpul exact? Și dacă nu este nevoie ca timpul exact să fie determinat, atunci care este diferența între această adunare anume și o alta într-un oricare alt timp la întâmplare?

Adunările de tabără în timpul cărora credincioșii se pot aduna cu alți credincioși și să se bucure de părtășie pot fi ținute în orice timp la întâmplare de-a lungul unui an. Dacă binecuvântarea se găsește cu adevărat numai în adunarea împreună, părtășie și timp petrecut cu Dumnezeu, atunci problema sărbătorilor devine total irelevantă.

Atât cât pot eu concluziona, nu există niciun fundament pentru a ține sărbătorile fără ca, mai întâi, să crezi în tine însuți că este o cerință sau că există o binecuvântare în acele zile specifice, ambele fiind poziții greșite. A

ține la oricare din aceste două puncte de credință îl pune pe credincios în aceeași poziție ca pe galateni după ce ei s-au depărtat de evanghelie. Îl pune pe credincios sub un pedagog sau sub lege.

Acesta este motivul pentru care eu nu țin sărbătorile deoarece eu cred că a ține sărbătorile poate fi un semn periculos a unei neînțelegeri profunde a evangheliei. Eu sfătuiesc pe toți cititorii care sunt păzitori ai sărbătorilor să își re-examineze poziția și să își pună întrebarea: „De ce țin eu sărbătorile?” Dacă răspunsul tău este „pentru că este o cerință sau pentru că există o binecuvântare în aceasta”, atunci ai făcut aceeași greșală ca galatenii și *„Hristos nu vă folosește la nimic”* (Galateni 5:2).

Pavel a luat păzirea sărbătorilor de către Galateni ca o dovadă a depărtării lor de evanghelie și a considerat comportamentul lor ca fiind o amenințare serioasă față de lucrarea sa. Cuvintele lui către ei au fost:

Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi Galateni 4:11

Comportamentul galatenilor și reacția lor față de iudei l-au îngrijorat pe Pavel și l-a făcut să îi fie teamă pentru ei. Influența lor putea să se răspândească și să afecteze alte biserici din jurul lor. Evanghelia pentru care își dedicase Pavel viața ca să o predice era amenințată de comportamentul galatenilor. Pavel a înțeles că nu exista loc pentru legalism în adevărata evanghelie. Dacă acești galateni nu erau corecțați, influența lor s-ar fi răspândit și lucrarea lui Pavel din mijlocul lor ar fi fost degeaba deoarece el a lucrat pentru a-i elibera de robie și sclavie și idolatrie. Acum îi găsește din nou mergând într-o altă formă de robie - robia față de lege.

La fel este și cu ținerea sărbătorilor de către creștinii de astăzi. Fiecare persoană care ține sărbătorile spune altora că sărbătorile sunt o necesitate. Adevărul este că oamenii învață din exemplul nostru și nu are mult sens să spunem „Eu țin sărbătorile, dar eu cred cu adevărat că ele sunt necesare”. Pavel spune că noi, creștinii, suntem o scrisoare *„cunoscută și citită de toți oamenii”* (2 Corinteni 3:2). Cei mai mulți oameni care văd felul în care acționăm vor concluziona, pe bună dreptate, că noi credem că această practică este o parte necesară a experienței creștine. Astfel, întocmai precum în zilele lui Pavel, acest comportament amenință astăzi evanghelia cea adevărată.

După ce stabilește aceste puncte, Pavel își schimbă tonul în versetele de la 12 la 20 și începe să apeleze la ei prin a le reaminti despre bunătatea lor față de el atunci când el a fost cu ei și cum l-au acceptat ca pe un înger al lui Dumnezeu. Apoi le spune că interesul iudeilor față de ei nu este din motive bune, „ei vor să vă izoleze de mine și de evanghelia pe care am predicat-o ca voi să îi urmați pe ei”. El le spune cum el se străduiește el pentru ei și cum își dorește să treacă prin dureri ale inimii pentru a-i câștiga înapoi la evanghelie pentru ca Hristos să ia naștere din nou în ei.

Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!

Galateni 4:19

Legalismul înseamnă a căuta mântuirea prin lege și este o amenințare foarte serioasă la mântuirea cuiva. Atunci când Pavel a adus evanghelia în Galatia, cei care au acceptat-o au fost adoptați în familia lui Dumnezeu. Ei au primit viața lui Hristos și Hristos a luat naștere (n.t. chip) în ei (Galateni 4:6,7). Dar acum, datorită legalismului care a fost adus de iudei, acești creștini galateni l-au pierdut pe Hristos și au adoptat o altă evanghelie. Hristos a fost înlocuit cu legea. În loc să se uite la Hristos pentru mântuire, ei s-au uitat la lege pentru mântuire. În loc să își dorească să fie sub Hristos, ei își doreau să fie sub lege. Și astfel, legea dată de Dumnezeu a devenit obstacolul dintre ei și Dumnezeu.

Pavel a recunoscut acest pericol și astfel încercarea lui uimitoare din această scrisoare este să îndrepte evanghelia în mințile lor și să îi conducă înapoi la Hristos. Pentru el era ca și cum ar începe din nou să îi câștige înapoi pentru Hristos. De aici propriile lui cuvinte: „*pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi*”. Legalismul este o decepție hidoasă care duce la distrugere.

După aceasta, Pavel continuă gândul menționat în versetul 9 unde a spus: „*cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?*”

Prin a spune:

Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Galateni 4:21

„... care voiți să fiți sub Lege” - definiția noastră pentru termenul „sub lege” este supusă la test în acest verset. Dacă înseamnă a fi „sub condamnarea legii”, atunci ceea ce spunem este că acești creștini au dorit să fie condamnați de legea lui Dumnezeu; cu alte cuvinte, că ei au dorit să moară. Această a fost unul dintre versetele care m-au făcut să reconsider înțelegerea mea cu privire la termenul „sub lege”. Cândva am crezut că a fi „sub lege” însemna a fi „sub condamnare legii”. Cu toate acestea, cu această definiție a trebuit să înțeleg acest text să însemne că creștinii galateni și-au dorit să fie condamnați de lege. Desigur, acesta nu are niciun sens pentru mine, nici nu sună logic. Nimeni nu dorește să fie condamnat de nicio lege, cu atât mai puțin de legea Dumnezeului său. Această situație dificilă m-a condus la a studia din nou scrisoarea și la a ajunge la înțelegerea mea actuală. Desigur, problema din biserica din Galatia nu era închinarea la idoli sau a fi condamnat de lege; era vorba despre acceptare lor în fața lui Dumnezeu prin faptele legii versus prin credință.

Cu toate acestea, dacă definiția termenului „sub lege” înseamnă „sub lege ca mod de mântuire” sau „sub Vechiul Legământ” atunci acest verset va avea sens în mod perfect și se va armoniza cu restul capitolului. Pavel a revenit la gândul pe care l-a lăsat în versetul 9 unde el a fost mirat cum acești creștini își doreau să fie în robie față de un sistem al legii și acum el le provoacă gândirea și înțelegerea lor asupra Scripturilor prin a apela ce ceea ce spune legea. El le spune: „uite, voi cei care doriți să fiți controlați de lege, nu ați citit ce zice legea?”

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Galateni 4:22

Cuvintele lui Pavel de aici ne conduc la o înțelegere mai bună a modului în care folosește el termenul de „lege”. Prin „lege” el nu s-a referit pur și simplu la legea morală sau la cea ceremonială, nu, el s-a referit la toate cele 5 cărți ale lui Moise pe care iudeii le numesc Pentateuhul. Acesta este motivul pentru care a apelat el la ceea ce afirma „legea”. El nu a citat din legea în sine, ci din istorisirile care se găsesc în Geneza. Apelul sau provocarea sa pentru ei duce la cea de-a doua analogie din acest capitol care începe cu acest verset.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Galateni 4:22,23

Dumnezeu a promis lui Avraam o sămânță. Era o promisiune, nu o înțelegere și ținea de Dumnezeu ca să Își împlinească promisiunea; era responsabilitatea Lui. Cu toate acestea, datorită lipsei de credință, Avraam și Sara au decis să ia lucrurile în propriile lor mâini și să aducă un fiu prin propriile lor idei și eforturi. El a fost un fiu după trup. Cu alte cuvinte, el a fost un fiu născut prin efortul uman nu prin promisiunea lui Dumnezeu. Domnul l-a promis, dar pentru că El a întârziat prea mult, Avraam și Sara au decis că VOR FACE El ceea ce a promis Domnul. Acesta este tipul de atitudine sau de gândire pe care l-au avut ei.

Pavel folosește această istorie și subliniază faptul că Agar, mama lui Ismael, era o roabă, o servitoare sau era în robie și că fiul care a fost născut din ea era născut după trup sau după planul omului. Pe de altă parte, Sara era o femeie liberă, nu era în robie față de nimeni și fiul născut din ea a fost născut prin făgăduință nu prin efortul omului. A fost actul lui Dumnezeu nu actul omului.

Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, Galateni 4:24

El spune ca istoria care se găsește sau care este înregistrată în „lege” este o alegorie sau este un simbol a celor două legăminte. Unul dintre ele a fost stabilit pe Muntele Sinai și este simbolizat de Agar. Acesta este un legământ care naște copii pentru robie. Termenul tradus ca „naște” implică semnificația de a fi născut sau convertit. Cu alte cuvinte, Vechiul Legământ stabilit pe Muntele Sinai duce în mod inevitabil, dă naștere la sau convertește pe oameni la sclavi și îi pune în robie față de lege.

căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Galateni 4:25

Din nou, el spune că aceasta este Agar, servitoarea, este o paralelă sau un simbol pentru legământul făcut pe Muntele Sinai.

„... răspunde Ierusalimului” - există o notă marginală (n.t. în KJV în engleză) care reprezintă o traducere mai clară. Aceasta spune „este în aceeași clasă/treaptă/rang cu”. Cu alte cuvinte, Pavel spunea că Agar, servitoarea, cea care era controlată de stăpânul ei, este un simbol al Vechiului Legământ care îi plasează pe oameni în robie și care îi face robi față de lege prin care sunt ei controlați. Nu numai aceasta, dar Agar este de asemenea pe aceeași

poziție în care este și Ierusalimul „*de acum*”(în vremea lui), în robie față de romani și controlat de legile și de regulile lor.

Desigur, aplicația sa pentru robia Ierusalimului nu este numai pentru robia fizică față de romani. Ierusalimul, sau Israelul, ca națiune, era încă în robie spirituală deoarece ei au respins singura cale spre mântuire, Isus Hristos. Ei alegeau încă să trăiască sub Vechiul Legământ și să își câștige mântuirea prin fapte. Astfel, Ierusalimul și copiii ei (toți evreii) erau încă în robie. În toate aceste trei simboluri (Agar, Vechiul Legământ și Ierusalimul), nu există libertate și este manifestată robia.

Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră. Galateni 4:26

Cealaltă parte a analogiei este orașul ceresc, Noul Ierusalim care va coborî din ceruri. Faptul că el folosește Noul Ierusalim ne dovedește ceea ce a vrut el să zică prin folosirea Ierusalimului pământesc. Este evident că orașul ceresc nu este mama noastră în mod literal. El folosește mai degrabă Ierusalimul ceresc în comparație cu Ierusalimul pământesc. Cel pământesc o reprezintă pe Agar și pe națiunea lui Israel, evreii, în timp ce orașul ceresc o reprezintă pe Sara și pe biserica creștină sau pe aceia care l-au acceptat pe Isus (compară Apocalipsa 21:2; 21:9,10 unde orașul este numit mireasa lui Hristos și 2 Corinteni 11:2 unde noi, biserica, suntem numiți mireasa lui Hristos (Efeseni 5:23-33; Apocalipsa 19:7)).

Este evident faptul că Pavel face o distincție clară între iudaism sau Israel ca națiune și creștinism sau biserică. Prima a fost în robie în timp ce cealaltă este liberă. Dacă ești născut dintr-un rob, atunci tu ești un rob, dar dacă ești născut dintr-o femeie liberă, atunci tu ești liber. Aceasta este analogia:

Fiindcă este scris: „Bucură-te, stearpă, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Galateni 4:27

Aici Pavel citează din Isaia 54. Eu cred că el îl conectează cu analogia pe care tocmai o face. Sara a fost stearpă, în timp ce Agar nu era. Sara a fost cea care nu putea să aibă copii și astfel a fost pustie sau singură. Faptul că Pavel folosește acest verset poartă mesajul că Sara ar trebui să se bucure pentru că ea are mult mai mulți copii decât Agar. Cu alte cuvinte, deoarece în Noul

Legământ evanghelia a fost dată neamurilor care sunt mult mai numeroase decât iudeii, Sara, care ilustrează Noul Legământ, ar trebui să se bucure.

Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Galateni 4:28

Pavel ne spune că noi, creștinii, suntem ca Isaac, copii ai făgăduinței, astfel nu ai faptelor. Dacă vă reamintiți, la începutul analogiei sale, am văzut cum el a comparat femeia roabă cu cea liberă și astfel compara faptele firești sau ale planurilor omului cu promisiunea lui Dumnezeu sau cu planurile lui Dumnezeu. De aceea, deoarece Isaac este fiul Sarei - care reprezintă Noul Legământ - Pavel spunea că noi suntem copiii Noului Legământ sau suntem sub Noul Legământ, nu sub Vechiul Legământ și sub lege.

Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum. Galateni 4:29

Întocmai precum Ismael l-a persecutat și l-a șicanat pe Isaac, tot așa copiii Vechiului Legământ, iudeii (care vor să te aducă sub lege și vor ca tu să cauți mântuirea prin faptele legii) ne persecută pe noi creștinii care suntem născuți din duhul și am primit duhul Fiului.

Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” Galateni 4:30

Pavel își încheie analogia sa prin a spune: „„Izgonește pe roabă și pe fiul ei”. Din nou, femeia roabă a fost un simbol al Vechiului Legământ. De aceea, sfatul lui Pavel către galateni este să izgonească mentalitatea Vechiului Legământ care căuta mântuirea prin fapte. El le spunea să înceteze să își câștige mântuirea prin fapte. Nu numai aceasta, dar el spune să o alunge împreună cu fiul ei. Eu văd că Pavel le spune aici galatenilor să-i respingă pe iudei, fii Vechiului Legământ, și să nu-i mai asculte deoarece nici ei și nicio altă persoană nu va moșteni viața veșnică prin ascultarea de lege. Mântuirea este o făgăduință de la Dumnezeu pentru om, întocmai precum Isaac a fost promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam. Dacă voim să căutăm mântuirea prin fapte, vom face aceeași greșală pe care a făcut-o Avraam când el și Sara au căutat să împlinescă promisiunea lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi.

De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Galateni 4:31

Concluzia analogiei este că noi nu suntem copiii Vechiului Legământ, nici nu suntem copii ai robiei, ci, mai degrabă, suntem copiii Noului Legământ. Ultimul verset din această analogie poartă aceeași semnificație ca ultimul verset din prima analogie acolo unde el spune: *Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu. Galateni 4:7* (n.t. eng. : ești și un moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos) Galateni 4:7

„noi nu suntem copiii celei roabe” „nu mai ești rob”

„ci ai femeii slobode” „ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu”

Pavel a dat ambele analogii pentru a-i învăța aceeași lecție. Noi nu suntem sub Vechiul Legământ, nici nu suntem sub lege sau în robie față de lege. Noi suntem copiii lui Dumnezeu, nu robi. Mai mult decât atât, pentru că suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Noi am primit deja duhul Fiului Său în inimile noastre. Ambele analogii contrastează Vechiul Legământ versus Noul Legământ.

De asemenea, observați că întrebarea lui Pavel din versetul 21 și răspunsul său din versetele care au urmat: *Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea?* Exemplul pe care îl dă sau argumentul pe care îl prezintă arată că el nu se referea la a fi „sub condamnarea legii” prin faptul că spune a fi „sub lege”.

Dacă la acesta se referea atunci întrebarea lui ar fi fost cam așa: „spuneți-mi voi care doriți să fiți condamnați de lege (sau care doriți să păcătuiți), nu știți voi ce zice legea?” Această întrebare cere un răspuns care are de-a face cu păcatul deoarece este ideea principală a întrebării. El le-ar fi arătat ceea ce spune legea despre păcat sau ceva similar. Cu toate acestea, vedem în mod evident că nu păcatul era problema cu care avea el de-a face când a dat răspunsul.

Faptul că răspunsul la întrebarea lui avea de-a face cu diferența dintre Vechiul și Noul Legământ - între robia față de lege versus libertatea în Hristos

- ne spune că întrebarea sa a avut de-a face cu același subiect. Aceasta îmi confirmă înțelegerea mea că a fi „sub lege” înseamnă a fi „sub Vechiul Legământ” sau sub sistemul legii sau sub lege sa mijloc sau modalitate de mântuire.

În Galateni capitolele 3 și 4, Pavel ne dă cele mai bune argumente ale sale sau cel mai bun studiu biblic pentru a ne arăta că nu mai suntem sub dominația sau jurisdicția legii - că legea nu mai trebuie să ne controleze viețile; că nu mai suntem robi, ci fii. El face clar faptul că venirea lui Isus, moartea și învierea lui au marcat timpul când administrația s-a schimbat de la lege la Duh. Ea arată, de asemenea, că mântuirea este prin credința în Hristos, nu prin fapte și că oricine caută mântuirea prin fapte merge înapoi sub Vechiul Legământ și de depărtează de credință. Mântuirea este o promisiune dată de Dumnezeu nouă; nu este o înțelegere (n.t între două părți) ci este promisiune. Întocmai ca Isaac și Ismael: unul este prin făgăduință, celălalt prin fapte.

Sub care legământ trăiești tu?

GALATENI 5

După ce a depus eforturi considerabile în capitolul 3 și apoi și-a ilustrat ideile cititorilor de două ori în capitolul 4, Pavel se întoarce la argumentul iudeilor și la motivul care a stat la baza scrierii acestei scrisori. Datorită timpului și spațiului, nu voi continua să parcurg restul scrisorii, dar voi comenta asupra primelor 4 versete din capitolul 5:

Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei. Galateni 5:1

De aceea rămâneți tari în libertatea cu care Hristos v-a făcut liberi și nu vă mai încâlciți din nou cu jugul robiei. Galateni 5:1 (n.t. traducere literală după versiunea KJV din engleză)

El spune că datorită tuturor dovezilor pe care li le-a dat, să se țină și să se bucure de aceasta libertate de sub robia legii pe care ne-a oferit-o Isus și să nu se împotmolească din nou cu jugul robiei adică acela de a fi sub lege. Să nu se întoarcă la robie.

Unii au interpretat acest „jug al robiei” ca însemnând „robie față de păcat”. Dar aceasta nu poate și nici nu se potrivește contextului scrisorii și nici contextului imediat. Observați care este următorul său verset:

lată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.

Galateni 5:2

Ascultați, eu, Pavel, cel care v-a învățat evanghelia și care v-a arătat calea către Hristos, eu sunt cel care vă spune că dacă veți căuta mântuirea prin fapte, dacă credeți o astfel de teologie ca „Trebuie să fiu tăiat împrejur pentru a fi mântuit”, atunci Hristos nu vă folosește la nimic. De ce? Pentru că voi ajungeți astfel sub Vechiul Legământ, sub lege, și întocmai precum Ismael și Agar și voi veți fi alungați afară. Din nou, putem vedea în mod clar cum Pavel face conexiunea între jugul robiei și teologia care spune că „trebuie să fiu tăiat împrejur pentru a fi mântuit”.

Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur că este dator să îplinească toată Legea. Galateni 5:3

Vă spun din nou, dacă căutați mântuirea prin fapte sau dacă adoptați teoria că trebuie să fiți tăiați împrejur pentru a fi mântuiți, atunci voi sunteți sub lege și voi trebuie să împliniți întreaga lege pentru a câștiga viața veșnică. Acesta este aceeași idee pe care a subliniat-o în capitolul 3:10.

Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har. Galateni 5:4

Și dacă așa stau lucrurile, atunci Hristos nu vă ajută la nimic pentru că voi căutați să primiți făgăduința prin fapte în loc să o faceți prin credință. Oricine caută îndreptățirea prin lege sau caută să fie sub lege a căzut din har. Nu poate fi nimic mai serios decât acest lucru. Este mai degrabă evident din versetele de mai sus că jugul robiei despre care vorbea Pavel nu este robia păcatului ci mai degrabă robia legii sau a fi sub lege.

CAPITOLUL 7

CONCLUZIE

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”
Efeseni 2:8-9

Mântuirea e numai prin credință. Acesta a fost punctul pe care s-a concentrat Pavel și tema prevalentă în toate scrisorile lui, în special în scrisoarea sa către biserica din Galatia. El a scris, a predicat, a călătorit și a agonizat pentru a aduce la lumină acest adevăr al evangheliei.

Cei mari opozanți ai săi au fost iudeii din zilele lui care insistau că cei convertiți dintre neamuri trebuiau să intre în planul de mântuire în același mod în care evreii au fost învățați să intre în el. *„Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.”* Fapte 15:1

Modul în care Pavel s-a împotrivit influenței lor a fost prin a arăta că Vechiul Legământ a încetat la cruce și astfel rolul legii s-a schimbat. Nu mai trebuie să fie pedagogul oamenilor așa cum era înainte de cruce. Poporul lui Dumnezeu nu mai sunt ținuți „sub lege” ei trebuie să fie ținuți *„prin puterea lui Dumnezeu prin credință ...”* 1 Petru 1:5

Potrivit Scripturilor, *„puterea lui Dumnezeu”* este Hristos și evanghelia Lui (Romani 1:16, 1 Corinteni 1:24). Cu alte cuvinte, Petru a scris că noi suntem ținuți (protejați, păziți și controlați) de Hristos prin credință. Aceasta se

armonizează perfect cu ceea ce a spus Pavel în Galateni 3:27. Motivul pentru care nu mai suntem sub pedagog este pentru că „*ne-am îmbrăcat cu Hristos*”.

Hristos și numai Hristos este cel care trebuie să ne fie conducător. El trebuie să fie motivul și sursa acțiunilor și serviciului nostru. În zilele lui Pavel, legea, pe care a dat-o Dumnezeu pentru a-i binecuvânta pe oameni, devenise obstacolul dintre ei și Dumnezeu. Israel nu a ajuns la legea neprihănirii pentru că ei nu au căutat-o prin credință, ci prin faptele legii (Romani 9:30-32).

Aceasta a fost și încă este o problemă care îi afectează pe oamenii lui Dumnezeu. Deși nimeni din ziua de azi nu mai zice că trebuie să ne tăiem împrejur pentru a fi salvați, aceeași mentalitate care i-a condus pe iudei atunci spre această concluzie îi conduce pe mulți dintre creștinii de astăzi la concluzii similare. Legile și regulile încă iau locul lui Hristos în multe inimi.

Astăzi, această mentalitate este manifestată în moduri variate. Unii încă insistă că trebuie să intrăm în planul de mântuire în același mod în care a făcut-o Israel înainte de cruce. Acele lucruri care erau numai o umbră a realității îndeplinite în Hristos sunt scoase la lumină ca fiind o cerință pentru mântuire. Păzirea sărbătorilor, ciucurele și purtarea bărbii sunt un exemplu a acelor umbre care au fost aduse de unii ca fiind o *cerință pentru mântuire*.

Un alt mod prin care mentalitatea Vechiului Legământ este manifestată este în modul în care se raportează creștinii la legi și la reguli. Pentru mulți, regulile și legile au fost piedicile care au împiedicat creșterea lor în Hristos. Pot să mărturisesc aceasta din experiență personală.

Când am devenit creștin, am fost așa de nerăbdător să citesc Biblia. Am vrut să învăț mai mult; am vrut să știu mai multe despre Dumnezeu și să am o relație mai apropiată cu El. Îmi plăcea să citesc Biblia și să mă rog. La momentul respectiv aveam un loc de muncă unde plecam de acasă la ora 6 dimineața. Mă trezeam cu bucurie și anticipare la ora 4:30 sau 5 dimineața pentru a avea destul timp să citesc Biblia și să mă rog. Anticipam aceste momente din toată inima.

Pe măsură ce zilele au trecut și cercul meu de prieteni creștini s-a lărgit, m-am alăturat multora care dădeau sfaturi bune. Ei m-au încurajat să am timpul meu personal cu Dumnezeu în fiecare dimineață, ceea ce era un sfat excelent. Dar aici a început problema. Timpul meu personal cu Dumnezeu a devenit o lege pentru mine; a devenit un „*trebuie*” pe care trebuia să îl fac în fiecare dimineață.

Timp petrecut cu Dumnezeu, timp de rugăciune, ținerea Sabatului... putem face toate acestea în Sabat, dar celelalte n-ar trebui să le facem și așa mai departe - toate aceste lucruri erau bune și adevărate, dar am auzit aceste lucruri atât de mult încât concentrarea mea s-a mutat de la Hristos la legea „fă asta - nu fă cealaltă”. Nu după mult timp, timpul petrecut cu Dumnezeu și păzirea Sabatului au devenit o povară.

Ce era greșit cu a avea timp cu Dumnezeu, timp de rugăciune și cu a ține Sabatul? Absolut nimic! Atunci de unde această schimbare, unde era problema? Problema rezidă în administrația legii. Problema mea era că am ajuns sub lege, sub dominația și jurisdicția legii. Făceam ceea ce făceam pentru că legea spunea așa, nu pentru că era parte din natura mea renăscută. Mentalitatea mea m-a adus sub pedagog.

Deși cei mai mulți creștini de astăzi s-ar putea să nu aibă probleme similare cu cele ale Galatenilor, precum tăierea împrejur și ținerea Legii lui Moise, principiul arătat în scrisoarea lui Pavel încă rămâne și astăzi. Creștinii nu trebuie să se raporteze la Dumnezeu prin legi și reguli. Legile nu trebuie să fie motivația noastră pentru a-l servi pe Dumnezeu.

Prin legi - nu mă refer numai la porunci și orânduiești, mă refer la orice faptă, regulă sau lege pe care o considerăm necesară pentru mântuire pe lângă credința în Hristos, aceasta înseamnă orice punem între noi și Hristos.

Mântuire este prin har prin credință. Creștinismul nu este o religie bazată pe fapte, este o religie bazată pe viață. Ea este bazată pe viața lui Hristos. Singura cerință pentru mântuire este obținerea vieții celui care este Autorul vieții. Este credința în Cel pe care L-a trimis Tatăl (Ioan 6:29).

Motivul și apărarea lui Pavel în a învăța că nu mai suntem sub un pedagog și că nu mai suntem robi ci fii, fii maturi ai lui Dumnezeu, este faptul că noi „ne-am îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:27). Mai mult, deoarece noi ne-am îmbrăcat cu Hristos, noi trebuie să Îl lăsăm pe Hristos să Își trăiască viața Lui în noi, iar aceasta va împlini neprihănirea lui Dumnezeu. Pentru că noi suntem făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. (2 Corinteni 5:21). Această viață divină va împlini neprihănirea lui Dumnezeu fără lege, deși a fost mărturisită de lege și de profeți (Romani 3:20-22).

Întrebarea revelatoare pe care fiecare creștin trebui să și-o pună este: „De ce fac ceea ce fac?” Este pentru că legea spune așa, sau pentru că este parte din natura mea renăscută? Răspunsul la întrebare vă va descoperi sub care administrație trăiți. Vă va descoperi dacă vă raportați la Dumnezeu prin prisma legilor și a regulilor sau prin Hristos.

